អង្គការជនពិការកម្ពុជា

របាយការណ៍

ស្តីពី

ស្ថានភាពបច្ចុប្បន្ននៃការអប់រំកុមារពិការ

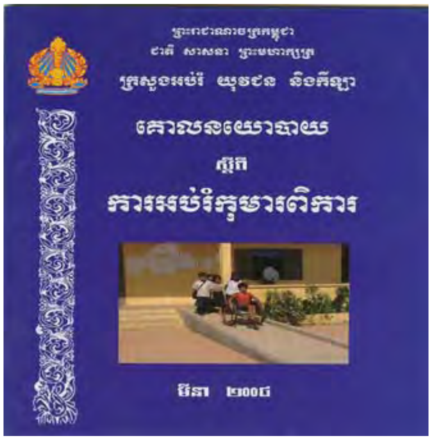

ភ្នំពេញ

ខែ មេសា ឆ្នាំ ២០១០

អង្គការជនពិការកម្ពុជា

របាយការណ៍
ស្តីពី
ស្ថានភាពបច្ចុប្បន្ននៃការអប់រំកុមារពិការ

អ្នករៀបចំអត្ថបទ: **កញ្ញា ហេង ចន្ធី** មន្ត្រីកម្មវិធីជាន់ខ្ពស់ អ.ព.ក
លោក ខាំ ពិសិដ្ឋ ប្រធានគ្រប់គ្រងកម្មវិធី អ.ព.ក
កញ្ញា ខួន សុភកណិកា អ្នកពិគ្រោះសិទ្ធិជនពិការ អេកអាយប៊ី

អ្នកកែសម្រួល: **អ្នកស្រី ម៉ារីយ៉ាន ស្ទូម៉ាសឺរ** ទីប្រឹក្សា អ.ព.ក
លោក ម៉ាក ម៉ូរីសាន់ ទីប្រឹក្សាពិការភាព អេកអាយប៊ី

ឧបត្ថម្ភដោយ: HANDICAP INTERNATIONAL

ភ្នំពេញ
ខែ មេសា ឆ្នាំ ២០១០

របាយការណ៍នេះត្រូវបានបោះពុម្ពក្រោមជំនួយឧបត្ថម្ភរបស់អង្គការជនពិការអន្តរជាតិប្រទេសបែលហ្ស៊ិច ។ ចំពោះមាតិកានៃ របាយការណ៍នេះ អង្គការជនពិការកម្ពុជា សូមទទួលខុសត្រូវជាផ្លូវការ ដោយមិនមានការពាក់ព័ន្ធនឹងអង្គការជនពិការអន្តរជាតិប្រទេស បែលហ្ស៊ិចឡើយ ។

សេចក្តីថ្លែងអំណរគុណ

ការសិក្សាស្រាវជ្រាវ និង ការផលិតរបាយការណ៍ស្រាវជ្រាវ ស្តីពី ស្ថានភាពកុមារពិការ មុនការអនុវត្តគោលនយោបាយអប់រំកុមារពិការ នឹងមិនទទួលបានជោគជ័យ ប្រសិនបើមិនមានការគាំទ្រ និងកិច្ចសហការ ពីបុគ្គលជាច្រើន។ អង្គការជនពិការកម្ពុជា សូមថ្លែងអំណរគុណយ៉ាងជ្រាលជ្រៅដល់:

ឯកឧត្តម **អ៊ឹម សិទ្ធី** រដ្ឋមន្រ្តីក្រសួងអប់រំ យុវជន និងកីឡា និង ឯកឧត្តម **ណាត ប៊ុនរឿន** រដ្ឋលេខាធិការ ដែលផ្តល់ការអនុញ្ញាត និងសម្របសម្រួលដល់ការស្រាវជ្រាវនៅក្នុង ខេត្តកំពង់ចាម ខេត្តកំពង់ស្ពឺ ខេត្តកំពត ខេត្តស្វាយរៀង និង ខេត្ត បន្ទាយមានជ័យ ។

បណ្ឌិត **ម៉ាយ៉ា កល្យាណពួរ** ទីប្រឹក្សាការអប់រំបញ្ចូលគ្នានៃក្រសួងអប់រំ យុវជន និងកីឡា និង លោក **ញ៉ាន សារឿន** ប្រធានការិយាល័យអប់រំពិសេស ដែលបានផ្តល់ពត៌មានទាក់ទងនឹងគោលនយោបាយ និង ការអនុវត្តន៍របស់ក្រសួងអប់រំ ។

សូមថ្លែងអំណរគុណផងដែរ ដល់អង្គការជនពិការអន្តរជាតិ ដែលផ្តល់ការគាំទ្រទាំងបច្ចេកទេស និងថវិកា។

អង្គការសកម្មភាពលើពិការភាព និងអភិវឌ្ឍន៍ អង្គការកម្ពុជាត្រាស្រ្ត ក្រុមប្រឹក្សាសកម្មភាពជនពិការ អង្គការហាការ អង្គការមនុស្សលោកថ្មី អង្គការភាពជាដៃគូអប់រំនៃអង្គការមិនមែនរដ្ឋាភិបាល អង្គការគ្រួសារថ្មី សមាគមមាតាបិតានៃកុមារពិការខ្សោយបញ្ញា កម្មវិធីអភិវឌ្ឍមនុស្សថ្លង់ អង្គការទ្រទ្រង់ និងអភិវឌ្ឍន៍សុខភាពក្រីក្រ ឧត្តមស្នងការជាន់ខ្ពស់ទទួលបន្ទុកសិទ្ធិមនុស្ស និង គណៈកម្មាធិការបណ្តាញសិទ្ធិមនុស្សនិងពិការភាព ដែលជួយក្នុងការបង្កើតឧបករណ៍ប្រមូលទិន្នន័យ ការសរសេរ និង ការកែសម្រួលរបាយការណ៍នេះ ។

អង្គការជនពិការកម្ពុជា សំដែងនូវការកោតសរសើរ លោក **ជា សំណាង** ដែលបានផ្តល់វគ្គបណ្តុះបណ្តាល និង ណែនាំអំពីការស្រាវជ្រាវ និងវិធីសាស្រ្តប្រមូលពត៌មាន។ អរគុណផងដែរដល់ ក្រុមហ៊ុន ការស្រាវជ្រាវទីផ្សារ និងពិគ្រោះយោបល់ជំនួញ ដែលជួយអង្គការជនពិការក្នុងការបញ្ចូលទិន្នន័យ។

ការបង្កើតរបាយការណ៍នេះ នឹងអាចដំណើរការទៅបាន ដោយសារការជួយជ្រោមជ្រែងពីអង្គការតំណាងជនពិការមួយចំនួន ដែលបានសម្របសម្រួលក្នុងដំណើរការប្រមូលទិន្នន័យ។ យើងក៏សូមដឹងគុណជាពិសេសដល់ប្រធានមន្ទីរ និង ការិយាល័យអប់រំ យុវជន និងកីឡា ខេត្ត ស្រុក នាយកសាលា លោកគ្រូ អ្នកគ្រូ មាតាបិតារបស់កុមារពិការ និង កុមារពិការ ដែលបានចែករំលែកបទពិសោធន៍ និងចំណេះដឹងរបស់ខ្លួន។

ចុងបញ្ចប់ សូមថ្លែងអំណរគុណជាពិសេស ដល់ក្រុមការងាររបស់អង្គការជនពិការកម្ពុជា ដែលបានចូលរួមចំណែកទាំងកំលាំងកាយ កំលាំងចិត្ត និងពេលវេលា ក្នុងដំណើរការសរសេររបាយការណ៍ស្រាវជ្រាវនេះ តាំងពីចំនុចចាប់ផ្តើមរហូតដល់ទីបញ្ចប់។

សេចក្តីសង្ខេប

គោលបំណងនៃការស្ទង់មតិ គឺដើម្បីចែករំលែកនូវទិដ្ឋភាពរួមនៃស្ថានភាពអប់រំកុមារពិការនាពេលបច្ចុប្បន្ន ក្នុងតំបន់ដែលបានជ្រើសរើស។ ការសិក្សានេះ ក៏ផ្តល់ពត៌មានជាមូលដ្ឋានដែលអាចឱ្យអង្គការជនពិការកម្ពុជា ត្រួតពិនិត្យ នូវវឌ្ឍនភាព ឆ្ពោះទៅរកការធ្វើឱ្យប្រសើឡើងដល់ការអប់រំកុមារពិការនៅក្នុងតំបន់ទាំងនេះ។

ពត៌មាននៃការសិក្សា បានទទួលតាមរយៈការសម្ភាសន៍ជាផ្លូវការជាលក្ខណៈបុគ្គល ដោយផ្អែកលើបញ្ជីសំនួរជាមួយមន្ត្រីក្រសួងអប់រំ យុវជន និងកីឡា នាយកសាលា លោកគ្រូ អ្នកគ្រូ កុមារពិការ និង/ឬ មាតាបិតាកុមារពិការ ។ ការសម្ភាសន៍មិនផ្លូវការតាមរយៈទូរស័ព្ទ ជាមួយអ្នកពាក់ព័ន្ធសំខាន់ៗ រួមមាន អង្គការសកម្មភាពលើពិការភាព និងអភិវឌ្ឍន៍ ក្រុមប្រឹក្សាសកម្មភាពជនពិការ ការិយាល័យអប់រំពិសេស ព្រមទាំងការពិភាក្សាជាមួយ អង្គការមិនមែនរដ្ឋាភិបាល ដែលធ្វើការលើផ្នែកអប់រំកុមារពិការមួយចំនួនទៀត។ ឯកសារគោលនយោបាយផ្សេងៗគ្នា និងរបាយការណ៍ជាច្រើន ត្រូវបានពិគ្រោះយោលបល់ផងដែរ។

ការសម្ភាសន៍មិនផ្លូវការមួយចំនួន បានផ្តល់ពត៌មានបន្ថែម ស្តីពីគោលយោបាយអប់រំកុមារពិការ និងការបញ្ជាក់អះអាងពីសកម្មភាពសំខាន់ៗមួយចំនួននៅក្នុងផែនការមេ។ ការសម្ភាសន៍ទាំងអស់នោះ រួមមានបទសម្ភាសន៍ជាមួយមន្ត្រីជាន់ខ្ពស់នៃការិយាល័យអប់រំពិសេសនៃក្រសួងអប់រំ យុវជន និងកីឡា។

ការវិភាគទិន្នន័យ និងការសរសេររបាយការណ៍ ស្របគ្នាទៅនឹងការបោះពុម្ពផ្សាយផែនការមេសម្រាប់អប់រំកុមារពិការ។ ក្រុមស្រាវជ្រាវ បានសម្រេចរៀបចំជារបាយការណ៍ជារចនាសម្ព័ន្ធ ដើម្បីផ្តល់យោបល់ចំពោះសកម្មភាពមួយចំនួនដែលស្នើឡើងនៅក្នុងផែនការមេ។

របាយការណ៍នេះ ចាប់ផ្តើមជាមួយនឹងការពិនិត្យឡើងវិញនូវក្របខ័ណ្ឌគោលនយោបាយ និងច្បាប់ជាតិ និងអន្តរជាតិបច្ចុប្បន្ន ដែលទាក់ទងការអប់រំកុមារពិការ។ គួរឱ្យកត់សំគាល់ មានភាពខុសគ្នាពាក់ព័ន្ធនឹងការកំណត់អត្ថន័យនៃ **"ពិការភាព"** នៅក្នុងអនុសញ្ញាអន្តរជាជាតិស្តីពីសិទ្ធិជនពិការ និងច្បាប់ជាតិស្តីពី កិច្ចការពារ និងលើកកម្ពស់សិទ្ធិជនពិការ។ ទោះបីបានចុះហត្ថលេខាលើ អនុសញ្ញាសហប្រជាជាតិស្តីពី សិទ្ធិជនពិការ ដែលផ្តោតលើគំរូបែបសង្គម/សិទ្ធិជាមូលដ្ឋានក៏ដោយ អ្នកច្បាប់នៅក្នុងប្រទេសកម្ពុជា មិនទទួលស្គាល់ថា ការរារាំងពីឧបសគ្គផ្នែកសង្គម អាកប្បកិរិយា និងមជ្ឈដ្ឋានជុំវិញ លើការខូចខាត ឬបាត់មុខងារ/ផ្នែកណាមួយ នៃរូបរាងកាយ ជាលទ្ធផលនាំឱ្យមាន **"ពិការភាព"** ។

របាយការណ៍នេះ ពិពណ៌នាត្រួសៗពីផែនការមេសម្រាប់ការអប់រំ ដែលក្រសួងអប់រំ យុវជន និងកីឡា បានអនុម័ត សម្រាប់អនុវត្តន៍គោលនយោបាយអប់រំកុមារពិការ កាលពីខែកញ្ញា ឆ្នាំ២០០៩។ គោលបំណងនៃផែនការមេបានផ្តល់នូវមូលដ្ឋានសម្រាប់ការពិភាក្សាពីលទ្ធផលនៃការស្រាវជ្រាវៈ

<u>ការស្ទង់មតិពិនិត្យលើ៤ចំនុច :</u>

១- ចំណេះដឹងរបស់មន្ត្រីក្រសួង/មន្ទីរអប់រំ នាយកសាលា គ្រូបង្រៀន ពាក់ព័ន្ធគោលនយោបាយផ្សេងៗនៃការអប់រំកុមារពិការ ប្រភពពតិមានដែលពួកគេទទួលបាន ថាតើពួកគេបានទទួលវគ្គបំពាក់បំប៉នពីរបៀបអនុវត្តគោលនយោបាយទាំងនោះ ក្នុងរូបភាពដូចម្តេច និងថាតើមានធនធានគ្រប់គ្រាន់ដែរឬយ៉ាងណា។

២- ចំណេះដឹង នាយកសាលា និងគ្រូបង្រៀន ពីចំនួនកុមារពិការ នៅក្នុងតំបន់របស់ពួកគេ និងការយល់ដឹងពីសេចក្តីត្រូវការរបស់កុមារពិការ។

៣- គោលគំនិតយល់ឃើញរបស់មន្ត្រីក្រសួង/មន្ទីរអប់រំ នាយកសាលា និងគ្រូបង្រៀន ពីតម្រូវការរបស់កុមារពិការនៅសាលា។

៤- មធ្យោបាយដែលកុមារពិការអាចទៅសាលារៀនបាននៅក្នុងតំបន់របស់ពួកគេ និងទទួលបាននូវសម្ភារៈជំនួយសមស្រប។

ជាទូទៅ គេបានរកឃើញថា គម្លាតក្នុងការទទួលបានពតិមានមួយចំនួន ទំនងជាធំជាងអ្វីដែលមន្ត្រីក្រសួងអប់រំ យុវជន និងកីឡា បានដឹង។ វាទំនងជាតម្រូវឱ្យមានការទំនាក់ទំនងដ៏មានប្រសិទ្ធិភាពជាងមុន រវាងក្រសួងអប់រំ យុវជន និងកីឡា និងសាលារៀន ព្រមទាំងការទទួលយកការពិតនូវបញ្ហាដែលកុមារពិការបានជួបប្រទះ។ ការស្រាវជ្រាវនេះ ក៏បានលាតត្រដាងពីកង្វះខាតធនធានសមស្របសម្រាប់ទាំងកុមារពិការ និងគ្រូបង្រៀន។ សាលារៀនមិនមានបំពាក់ឧបករណ៍សមស្រប ដើម្បីឆ្លើយតបតាមតម្រូវការរបស់កុមារពិការ ។

អង្គការជនពិការកម្ពុជា ទទួលស្គាល់ពីដែនកំណត់នៃការស្រាវជ្រាវនេះ។ បើទោះបីជាយ៉ាងណាក៏ដោយ វាទំនងជាបង្ហាញថា លទ្ធផលដែលបានរកឃើញ ចង្អុលបង្ហាញពីគំរូដ៏ទូលំទូលាយមួយ ដែលយើងសង្ឃឹមថា ផែនការមេអាចជួយដោះស្រាយ និងកែលម្អរបាន។

មាតិកា

សេចក្តីថ្លែងអំណរគុណ ១

សេចក្តីសង្ខេប.. ២

មាតិកា ៤

បញ្ជីអក្សរកាត់ ៦

ជំពូកទី ១

សេចក្តីផ្តើម ៨

១.១-សារៈតានៃការស្ទង់មតិ ៨

១.២-គោលបំណងនៃការស្ទង់មតិ.. ៩

ជំពូកទី ២

ទិដ្ឋភាពរួមនៃពិការភាព និងការអប់រំសំរាប់កុមារពិការនៅកម្ពុជា ១០

២.១ ស្ថានភាពទូទៅ នៃជនពិការ ១០

២.១.១ និយមន័យជនពិការ ១០

២.១.២ ទិន្នន័យជនពិការ ១១

២.១.៣ ទិន្នន័យកុមារពិការក្នុងសាលារៀន ១១

២.២ លិខិតគតិយុត្តទាក់ទងការអប់រំកុមារពិការ ១២

២.២.១ លិខិតគតិយុត្តអន្តរជាតិ ១២

២.២.២ លិខិតគតិយុត្តជាតិ និងការអនុវត្តគោលនយោបាយ ១៣

ជំពូកទី ៣

វិធីសាស្រ្តស្ទង់មតិ ១៧

៣.១-ការជ្រើសសំណាក ១៧

៣.២-ការប្រមូលទិន្នន័យ ១៧

៣.៣- បញ្ហាប្រឈម និង ដែនកំណត់ ១៨

ជំពូកទី ៤

លទ្ធផលនៃការស្ទង់មតិ ១៩

ជំពូកទី ៥

សេចក្តីសន្និដ្ឋាន ២៩

ឯកសារយោង ៣១

ឧបសម្ព័ន្ធ ៣៣

១-លិខិតអនុញ្ញាតផ្លូវការរបស់ក្រសួងអប់រំ យុវជន និងកីឡា ៣៣

២-បញ្ជីអ្នកផ្តល់ពតិមានសំខាន់ៗ ៣៤

៣-កំរងសំនួរ ៣៥

បញ្ជីអក្សរកាត់

ADB	ធនាគារអភិវឌ្ឍន៍អាស៊ី
ADD	សកម្មភាពលើពិការភាព និងអភិវឌ្ឍន៍
CDHS	ការអង្កេតប្រជាសាស្ត្រ និងសុខភាពនៅកម្ពុជា
CDPO	អង្គការជនពិការកម្ពុជា
CSES	ការអង្កេតសេដ្ឋកិច្ចសង្គមកិច្ចនៅកម្ពុជា
CWD	កុមារពិការ
DAC	ក្រុមប្រឹក្សាសកម្មភាពជនពិការ
DCD	នាយកដ្ឋានអភិវឌ្ឍន៍កម្មវិធីសិក្សា
DPOs	អង្គការតំណាងជនពិការ
ECWD	ការអប់រំសំរាប់កុមារពិការ
EMIS	ការិយាល័យប្រព័ន្ធពតិមានគ្រប់គ្រងអប់រំ
FTI	គម្រោងគំនិតផ្ដួចផ្ដើមឆាប់រហ័ស
HIB	អង្គការជនពិការអន្តរជាតិ-បែលហ្ស៊ិក
INGOs	អង្គការមិនមែនរដ្ឋាភិបាលអន្តរជាតិ
MDG	គោលដៅអភិវឌ្ឍន៍សហវត្សរ៍
MoEYS	ក្រសួងអប់រំ យុវជន និងកីឡា
MRTC	ក្រុមហ៊ុនការស្រាវជ្រាវទីផ្សារ និងពិគ្រោះយោបល់ជំនួញ
NEP	អង្គការភាពជាដៃគូអប់រំនៃអង្គការមិនមែនរដ្ឋាភិបាល
NGOs	អង្គការមិនមែនរដ្ឋាភិបាល
NIS	វិទ្យាស្ថានជាតិស្ថិតិ
PED	នាយកដ្ឋានអប់រំថ្នាក់ខេត្ត

PIT	ក្រុមការងារអនុវត្តថ្នាក់ខេត្ត
POE	ការិយាល័យអប់រំថ្នាក់ខេត្ត
PPRPD	ច្បាប់ស្តីពីកិច្ចការពារ និងលើកកម្ពស់សិទ្ធិជនពិការ
PWDs	ជនពិការ
RGC	រាជរដ្ឋាភិបាលកម្ពុជា
SEO	ការិយាល័យអប់រំពិសេស
TTD	នាយកដ្ឋានបណ្តុះបណ្តាលគ្រូ
UN	អង្គការសហប្រជាជាតិ
UNCRPD	អនុសញ្ញាអន្តរជាតិស្តីពី សិទ្ធិជនពិការ
UNOHCHR	ការិយាល័យឧត្តមស្នងការអង្គការសហប្រជាជាតិដើម្បីសិទ្ធិមនុស្សនៅកម្ពុជា

ជំពូកទី ១

សេចក្តីផ្តើម

១.១-សាវតានៃការស្ទង់មតិ

ការអប់រំ គឺជាមូលដ្ឋានគ្រឹះសិទ្ធិមនុស្សសម្រាប់មនុស្សគ្រប់រូប។ ការពង្រីកគុណភាពអប់រំមូលដ្ឋាន ត្រូវបាន និងបន្តក្លាយទៅជាកត្តារួមចំណែកយ៉ាងសំខាន់សម្រាប់ការអភិវឌ្ឍសង្គម និងសេដ្ឋកិច្ចលើពិភពលោក។ ក្នុងឆ្នាំ ២000 ប្រធានរដ្ឋ និងរដ្ឋាភិបាលមកពីជុំវិញពិភពលោកបានជួបជុំគ្នា និងព្រមព្រៀងលើចំនុចមួយចំនួននៃគោលដៅអភិវឌ្ឍសហវត្សរ៍ (MDG) ដែលក្នុងនោះការអប់រំជាផ្នែកមួយដ៏សំខាន់។ អាទិភាពយ៉ាងច្បាស់ដែលមានក្នុងគោលដៅសហវត្សរ៍ គឺសម្រេចឱ្យបាននូវការអប់រំបឋមជាសកលត្រឹមឆ្នាំ ២០១៥ (UN, 2000)។ យុទ្ធសាស្ត្រដើម្បីសម្រេចនូវគោលដៅនេះ ត្រូវបានហៅថា *ការអប់រំសំរាប់ទាំងអស់គ្នាឆ្នាំ២០១៥*។ រាជរដ្ឋាភិបាលកម្ពុជា (RGC) ជាប្រទេសហត្ថលេខីនៃគោលដៅអភិវឌ្ឍសហវត្សរ៍ (MDG) និងយុទ្ធសាស្ត្រ *អប់រំសំរាប់ទាំងអស់គ្នា ឆ្នាំ២០១៥*។ ដើម្បីឱ្យស្របតាមបទដ្ឋាននៃការប្តេជ្ញាចិត្ត រាជរដ្ឋាភិបាលកម្ពុជា បានបង្កើតគោលដៅអភិវឌ្ឍសហវត្សរ៍សម្រាប់កម្ពុជា។ គោលដៅទី២ នៃគោលដៅសហវត្សរ៍សម្រាប់កម្ពុជាចែងថា រាជរដ្ឋាភិបាលកម្ពុជា ត្រូវប្តេជ្ញាចិត្ត “សម្រេចឱ្យបាននូវការអប់រំជាមូលដ្ឋានដែលមានរយៈពេល៩ឆ្នាំជាសកលត្រឹមឆ្នាំ ២០១៥”(រដ្ឋាភិបាលកម្ពុជា,ក្រសួងផែនការ ២00៧)។

ដើម្បីសម្រេចគោលដៅអភិវឌ្ឍសហវត្សរ៍ ក្រសួងអប់រំ យុវជន និងកីឡា បានបង្កើតគោលនយោបាយមួយចំនួនជាការឆ្លើយតប ដែលក្នុងនោះមានផែនការអប់រំសម្រាប់ទាំងអស់គ្នា គោលនយោបាយសាលាកុមារមេត្រី និងគោលនយោបាយអប់រំកុមារពិការ។ ក្រៅពីគោលនយោបាយក្នុងក្របខ័ណ្ឌក្រសួងអប់រំ យុវជន និងកីឡាទាំងនេះ រាជរដ្ឋាភិបាលកម្ពុជា ក៏ជាប្រទេសហត្ថលេខីចំពោះអនុសញ្ញាសហប្រជាជាតិស្តីពីសិទ្ធិជនពិការ (UNCRPD) និងពិធីសារបន្ថែម (OP)។ ជាងនេះទៅទៀត កាលពីខែកក្កដា នៃឆ្នាំ២00៩ ច្បាប់ស្តីពីកិច្ចការពារ និងលើកកម្ពស់សិទ្ធិជនពិការ (PPRPD) ត្រូវបានអនុម័តជាផ្លូវការ។ កិច្ចខិតខំផ្នែកច្បាប់នីមួយៗ ទាមទារឱ្យមានការដាក់បញ្ចូលពេញលេញនូវកុមារពិការ ជាពិសេសការផ្តល់សេវាអប់រំសាធារណៈដល់ពួកគេ។

អង្គការជនពិការកម្ពុជា (អ.ព.ក) យល់ឃើញថា ការអនុវត្តន៍ដ៏មានប្រសិទ្ធិភាពចំពោះគោលនយោបាយទាំងនេះ អាស្រ័យទៅលើថាតើអ្នកអនុវត្ត យល់ដឹងពីគោលបំណងគោលនយោបាយទាំងនោះដល់កម្រិតណា ថាតើពួកគេអាចបកស្រាយអាណត្តិរបស់គោលនយោបាយបានត្រឹមត្រូវ និងច្បាស់លាស់ និងថាតើពួកគេមានធនធាន ការបំពាក់បំប៉ន និងឧបករណ៍គ្រប់គ្រង ដែលចាំបាច់ក្នុងការអនុវត្តគោលនយោបាយផ្សេងៗដែរឬទេ។ ឆ្ពោះទៅដំណើរការនេះ អ.ព.ក បានធ្វើការស្ទង់មតិមួយនេះ ដើម្បីរកឱ្យឃើញពីស្ថានភាពការអប់រំកុមារពិការបច្ចុប្បន្ន។

១.២ -គោលបំណងនៃការស្ទង់មតិ

ប្រធានបទនៃការស្ទង់មតិនេះ ត្រូវបានកំណត់តាមរយៈយុទ្ធសាស្ត្របែបចូលរួម ដែលក្នុងនោះគំនិត និង បញ្ហាព្រួយបារម្ភជាច្រើន ត្រូវបានប្រមូលពីប្រធានអង្គការតំណាងជនពិការ (DPOs) និងវេទិការស្ត្រីពិការមកពីទូទាំងប្រទេស។ បុគ្គលម្នាក់ៗ និងអង្គការសំខាន់ៗមកពីផ្នែកពិការភាព និងអប់រំ ត្រូវបានពិគ្រោះយោបល់ជាមួយ ដើម្បីទទួលបានការយល់ដឹងបន្ថែមពីស្ថានភាព និងនិន្នាការបច្ចុប្បន្ន មុនប្រធានបទ និងគោលបំណងនៃការស្ទង់មតិ ត្រូវបានបញ្ចប់។

អ.ព.ក ជាតំណាងសំលេងជនពិការនៅក្នុងប្រទេសកម្ពុជា និង មានបេសកកម្មដែលសំដៅ គាំទ្រ ការពារ បំរើ និងលើកកម្ពស់សិទ្ធិជនពិការ ព្រមទាំងលើកកម្ពស់ផលប្រយោជន៍ជនពិការ ដើម្បីឱ្យ ពួកគេអាចចូលរួមពេញលេញ និងប្រកបដោយសមធមិនៅក្នុងសង្គម។ អ.ព.ក ត្រូវបានបង្កើតនៅក្នុងឆ្នាំ១៩៩៤។ បច្ចុប្បន្ន អ.ព.ក មានសមាជិក ជាង ១០,០០០ (បុរស ស្ត្រី កុមារា និងកុមារីពិការផ្សេងៗគ្នា) ដែលជាសមាជិករបស់ អង្គការតំណាងជនពិការ ចំនួន ៤៨ ក្នុងនោះរួមមានវេទិកាស្ត្រីពិការចំនួន៨ ដែលស្ថិតនៅក្នុងខេត្តចំនួន២៣ នៃប្រទេសកម្ពុជា។ ដើម្បីធ្វើដូច្នេះបាន អ.ព.ក ដើរតួជាអ្នកតស៊ូមតិទាមទាឱ្យមានសិទ្ធិទទួលបានការអប់រំស្មើគ្នា សម្រាប់ក្មេងៗទាំងអស់ ដោយរាប់បញ្ចូលទាំងកុមារពិការផងដែរ។ ហេតុដូច្នេះ គោលបំណងសំខាន់នៅក្នុងការសិក្សានេះ គឺដើម្បីផ្ដល់ការ វិភាគពីស្ថានភាពបច្ចុប្បន្នរបស់កុមារពិការ ទាក់ទងនឹងប្រព័ន្ធអប់រំសាធារណៈ។ ពត៌មានបង្ហាញក្នុងរបាយការណ៍នេះ នឹងជួយជាឯកសារយោង ដែលវឌ្ឍនភាពនៃការអនុវត្តផែនការមេសម្រាប់ កុមារពិការនៅ ប្រទេសកម្ពុជាអាច វាស់វែងបាន។

ជំពូកទី ២
ទិដ្ឋភាពរួមស្តីពីពិការភាព និងការអប់រំសម្រាប់កុមារពិការនៅកម្ពុជា

២.១. ស្ថានភាពទូទៅរបស់ជនពិការ

២.១.១ និយមន័យជនពិការ

និយមន័យពិការភាព ត្រូវបានលើកយកមកជជែកពិភាក្សា ប៉ុន្តែនៅតែមិនមានភាពច្បាស់លាស់ពីតំបន់មួយទៅតំបន់មួយ។ និយមន័យពិការភាពដែលត្រឹមត្រូវតាមផ្លូវច្បាប់ និងមានការទទួលស្គាល់ពីអន្តរជាតិ មានចែងនៅក្នុងអនុសញ្ញាអន្តរជាតិស្តីពីសិទ្ធិជនពិការ។ ទោះជាយ៉ាងនេះក្តី និយមន័យពិការភាពនៅក្នុងច្បាប់ ជាតិស្តីពីកិច្ចការពារ និងលើកកម្ពស់សិទ្ធិជនពិការ ដែលបានអនុម័តដោយសភាជាតិកាលពីខែថ្ងៃទី ២៩ ខែ មីនា ឆ្នាំ២០០៩ មិនស្របនឹងអនុសញ្ញាអន្តរជាតិស្តីពីសិទ្ធិជនពិការឡើយ។ ភាពខុសគ្នារវាងច្បាប់ជាតិស្តីពី កិច្ចការពារ និង លើកកម្ពស់សិទ្ធិជនពិការ និងអនុសញ្ញាអន្តរជាតិស្តីពីសិទ្ធិជនពិការ គឺនៅត្រង់អនុសញ្ញាអន្តរជាតិស្តីពីសិទ្ធិជនពិការ ផ្អែកលើគំរូសង្គម/សិទ្ធិជាមូលដ្ឋាន ប៉ុន្តែច្បាប់ជាតិស្តីពីកិច្ចការពារ និងលើកកម្ពស់ សិទ្ធិជនពិការ លើកឡើងតែភាពខ្សោយ ឬ បាត់បង់មុខងារ/ផ្នែក ណាមួយនៃរូបរាងកាយ ដែលបណ្តាល ឱ្យមានពិការភាព។

ច្បាប់ជាតិស្តីពីកិច្ចការពារ និងលើកកម្ពស់សិទ្ធិជនពិការ (PPRPD)	អនុសញ្ញាសហប្រជាជាតិស្តីពីសិទ្ធិជនពិការ (UNCRPD)
ជនពិការ សំដៅដល់ជនទាំងឡាយណាដែលខ្វះខាត បាត់បង់ ខូចខាតសរីរាង្គណាមួយ ឬសតិបញ្ញា បណ្តាលឱ្យមានការរំខានដល់ ជីវភាពរស់នៅ ឬសកម្មភាពនានា ប្រចាំថ្ងៃ ដូចជា ជនពិការរាងកាយ ពិការភ្នែក ពិការក្នុងការស្តាប់ ពិការសតិបញ្ញា មនសិការវិកល និងប្រភេទពិការផ្សេងៗទៀតដែលនាំឱ្យមានលក្ខណៈមិនប្រក្រតី។	ជនពិការ សំដៅលើអ្នកទាំងឡាយដែលមានភាពអន់ខ្សោយរយៈពេលយូរ ផ្នែកកាយសម្បទា ផ្លូវចិត្ត ប្រាជ្ញា ឬ វិញ្ញាណ ដែលនៅពេលជួបប្រទះជាមួយឧបសគ្គនានា អាចរារាំងពួកគេមិនឱ្យមានការចូលរួមយ៉ាងពេញលេញ និងមានប្រសិទ្ធិភាពក្នុងសង្គម ដោយឈរលើមូលដ្ឋានស្មើភាពគ្នាជាមួយអ្នកដទៃ ។

ដោយសារមិនមាននិយមន័យពិការភាពច្បាស់លាស់ ការអនុវត្តគោលនយោបាយ និងផែនការមួយចំនួនដើម្បីលើកកម្ពស់ និងការពារសិទ្ធិជនពិការ ក៏មិនសូវច្បាស់លាស់ផងដែរ។ អង្គការជនពិការកម្ពុជាបាននិងកំពុងលើកទឹកចិត្តរាជរដ្ឋាភិបាលកម្ពុជាក្នុងការកំណត់យកនិយមន័យពិការភាព តាមនិយមន័យដែលមានចែងនៅក្នុងអនុសញ្ញាសហប្រជាជាតិ ស្តីពីសិទ្ធិជនពិការ។

លើសពីនេះទៀត អង្គការជនពិការកម្ពុជា បានធ្វើការតស៊ូមតិផងដែរជាមួយរដ្ឋាភិបាលដើម្បីបង្កើតប្រព័ន្ធចំណាត់ថ្នាក់ពិការភាពថ្មីមួយ ដោយផ្អែកលើវិធីសាស្ត្រផ្អែកលើសិទ្ធិ និងស្របតាមអនុសញ្ញាសហប្រជាជាតិស្តីពីសិទ្ធិជនពិការនិងដាក់បញ្ចូលនូវឧបករណ៍កំណត់អត្តសញ្ញាណពិការភាពនៅគ្រប់ការប្រមូលទិន្នន័យប្រជាសាស្ត្រ សំខាន់ៗ។

២.១.២ ទិន្នន័យជនពិការ

មិនមានស្ថិតិដែលអាចជឿជាក់បានអំពីប្រេវ៉ាឡង់ពិការភាពនៅកម្ពុជាទេ។ នៅក្នុងឆ្នាំ១៩៩៧ ធនាគារអភិវឌ្ឍន៍អាស៊ី បានធ្វើរបាយការណ៍ថា ៩.៨%នៃជនកម្ពុជាកំពុងរស់នៅជាមួយពិការភាព។ ចំណែករបាយការណ៍របស់កម្មវិធីអភិវឌ្ឍន៍សហប្រជាជាតិ ឆ្នាំ១៩៩៩ បង្ហាញថា ១៥%នៃប្រជាជនកម្ពុជា គឺជាមនុស្សកំពុងរស់នៅជាមួយពិការភាព (ដកស្រង់ពីអង្គការជនពិការអន្តរជាតិប្រទេសបារាំ ឆ្នាំ២០០៩)។ នៅក្នុងឆ្នាំ ២០០៤ វិទ្យាស្ថានស្ថិតិជាតិបានរកឃើញថា ប្រេវ៉ាឡង់ជនពិការមានចំនួន៤%ក្នុងចំណោមប្រជាជនសរុប (ការអង្កេតសេដ្ឋកិច្ច សង្គមកិច្ចនៅកម្ពុជា២០០៤)។ ក្រសួងសង្គមកិច្ច អតីតយុទ្ធជន និងយុវនីតិសម្បទា បានសម្រេចទទួលយក អត្រានេះជាអត្រាប្រេវ៉ាឡង់ផ្លូវការ។ របាយការណ៍ស្ទង់មតិប្រជាសាស្ត្រកម្ពុជាបញ្ជាក់ថា ២.២% ជាជនពិការ (ការស្ទង់មតិប្រជាសាស្ត្រកម្ពុជា២០០៥)។ ដោយគួរឱ្យភ្ញាក់ផ្អើល របាយការណ៍ចេញផ្សាយថ្មីៗនៃ ជំរឿនទូទៅនូវ ប្រជារាស្ត្ររបស់ប្រទេសកម្ពុជាឆ្នាំ២០០៨ បានបញ្ជាក់ថា អត្រាប្រេវ៉ាឡង់ជនពិការមានតែ១.៤៤% ប៉ុណ្ណោះនៃ ប្រជាជនសរុប (NIS-MoP ២០០៩) ដែលជាតួរលេខមួយដ៏ទាបបំផុត។

អង្គការជនពិការកម្ពុជា ផ្តល់អនុសាសន៍ថា បញ្ជីសំណួរការស្ទង់មតិដ៏ត្រឹមត្រូវមួយ ដែលផ្អែកលើប្រព័ន្ធចំណាត់ថ្នាក់ពិការភាព គួរតែដាក់បញ្ចូលនៅក្នុងបច្ចេកទេសប្រមូលទិន្នន័យជាតិទាំងអស់ ដោយរាប់បញ្ចូលការស្ទង់មតិសេដ្ឋកិច្ចសង្គមកម្ពុជា ជំរឿនចំនួនប្រជាជនកម្ពុជា និងការស្ទង់មតិប្រជាសាស្ត្រកម្ពុជា។

២.១.៣ ទិន្នន័យកុមារពិការនៅសាលារៀន

តាមទិន្នន័យរបស់ប្រព័ន្ធគ្រប់គ្រងទិន្នន័យវិស័យអប់រំរបស់ក្រសួងអប់រំ យុវជន និងកីឡា ឱ្យដឹងថា កុមារទាំងអស់ដែលចុះឈ្មោះចូលរៀននៅសាលារដ្ឋ មានតែ ០.៨%ប៉ុណ្ណោះ (១០៩,៩០០ នាក់) ជាកុមារពិការ។ ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ ប្រព័ន្ធប្រមូលទិន្នន័យថ្មីៗនេះ រួមបញ្ចូលប្រភេទពិការភាពចំនួន៦តែប៉ុណ្ណោះ ចំណែក និយមន័យប្រភេទពិការភាពនីមួយៗ មិនបានបញ្ជាក់ជាក់លាក់ទេ។ យោងតាមទិន្នន័យប្រមូលបាន ២.៣២% នៃកុមារកម្ពុជានៅសាលារដ្ឋ មានបញ្ហាលំបាកក្នុងការរៀន ៧៥%មានការលំបាកក្នុងការនិយាយ ៦៣%មានការលំ បាកក្នុងការស្តាប់ ៥៤%មានការលំបាកក្នុងការមើល ៦,២៧៦ នាក់ (២៧%) មានការលំបាកក្នុងការបំលាស់ទី និង ១៩%ទៀត ត្រូវបានកំណត់ថាមានជម្ងឺសុខភាពផ្នែកស្មារតី (ការិយាល័យប្រព័ន្ធពតិមានគ្រប់គ្រងអប់រំ២០០៨)។

យោងតាមការស្ទង់មតិមួយដែលធ្វើឡើងដោយអង្គការសកម្មភាពស្តីពីពិការភាពនិងអភិវឌ្ឍន៍ នៅក្នុងស្រុកឧត្តុង ខេត្តកំពង់ស្ពឺ ជនពិការចំនួន ៣៦% បានចូលរៀននៅសាលាបឋមសិក្សា បើប្រៀបធៀបជាមួយជន មិនការ

មានរហូតដល់ ៥៤% (លោក ហាក់ ២០០៧)។ ម្យ៉ាងទៀត របាយការណ៍នេះ បានបញ្ជាក់ផងដែរថា ជនពិការចំនួន ៤៣% ដែលបានសម្ភាសន៍ ជាអនក្ខរជន ដោយប្រៀបធៀបជាមួយជនមិនពិការមានតិចជាងចំនួន ៩% (យោង របាយការណ៍អង្គការជនពិការអន្តរជាតិប្រទេសបារាំង ២០០៩)។

នៅក្នុងឆ្នាំ២០០៩ CDPO បានធ្វើការស្ទង់មតិមួយទៅលើកុមារពិការចំនួន ២៤០នាក់ នៅក្នុងស្រុកបាធាយ (ខេត្តកំពង់ចាម) នៅស្រុកសំរោងទង និងគងពិសី (ខេត្តកំពង់ស្ពឺ) ស្រុកអង្គរជ័យ និងឈូក (ខេត្ត កំពត) ស្រុកស្វាយទាប និងស្វាយជ្រំ (ខេត្តស្វាយរៀង) ស្រុកសេរីសោភ័ណ្ឌ (ខេត្តបន្ទាយមានជ័យ)។ ក្នុងចំណោម កុមារសុរប ២៤០នាក់ មានកុមារ ១៧៦នាក់ (៧៦%) បានចុះឈ្មោះចូលរៀននៅសាលារៀន។ ប៉ុន្តែ ២៤%នៃកុមារ ពិការត្រូវបានរកឃើញថាមិនបានចូលរៀន។ យោងតាមការស្ទង់មតិសេដ្ឋកិច្ច និងសង្គម ឆ្នាំ២០០៤ ភាគរយនៃកុមារពិការមិនបានចូលរៀនរិតតែខ្ពស់ជាងនេះទៀត គឺមានរហូតដល់ ៣៥% (Knowles, ២០០៥)។

២.២. លិខិតគតិយុត្តពាក់ព័ន្ធការអប់រំសម្រាប់កុមារពិការ

២.២.១ លិខិតគតិយុត្តអន្តរជាតិ

និយមន័យកុមារៈ កុមារគឺជាមនុស្សមានអាយុក្រោម ១៨ឆ្នាំ លើកលែងតែក្រោមច្បាប់ដែលត្រូវអនុវត្តចំពោះកុមារនីតិភាពត្រូវបានកំណត់ទាបជាងនេះ (អនុសញ្ញាសហប្រជាជាតិស្តីពីសិទ្ធិកុមារ មាត្រា១) ។

<u>អនុសញ្ញាអន្តរជាតិស្តីពីសិទ្ធិជនពិការ</u>

សេចក្តីប្រកាសជាសាកលស្តីពីសិទ្ធិមនុស្ស គូសបញ្ជាក់ថា "មនុស្សទាំងអស់កើតមកមានសេរីភាព និងសមភាពក្នុងភាពសេចក្តីថ្លៃថ្នូរ និងសិទ្ធិ"។ ជនពិការ ក៏ដូចមនុស្សគ្រប់រូបដែរ គឺមានសិទ្ធិដូចគ្នា "ដោយគ្មានការរើសអើងទោះក្នុងលក្ខណៈណាក៏ដោយ"។ សិទ្ធិជនពិការ ត្រូវបានបញ្ជាក់សារជាថ្មីនៅក្នុងគ្រប់សិទ្ធិសញ្ញាសិទ្ធិមនុស្សអន្តរជាតិ។ ដើម្បីលើកកម្ពស់សិទ្ធិជនពិការ អង្គការសហប្រជាជាតិ បានបង្កើត និងអនុម័តអនុសញ្ញាអន្តរជាតិស្តីពីសិទ្ធិជនពិការ នៅថ្ងៃទី១៣ ខែធ្នូ ឆ្នាំ២០០៦ ចំណែករាជរដ្ឋាភិបាលកម្ពុជា បានចុះហត្ថលេខាទទួលស្គាល់អនុសញ្ញានេះនៅថ្ងៃទី ១ ខែ តុលា ឆ្នាំ២០០៧ និងមានឆន្ទៈធ្វើការផ្តល់សច្ចាប័នក្នុងពេលខាងមុខនេះផងដែរ។ គោលបំណងនៃអនុសញ្ញានេះ គឺដើម្បីលើកស្ទួយ ការពារ និងធានាឱ្យជនពិការទទួលបានដោយពេញលេញនូវសិទ្ធិមនុស្ស និងសេរីភាពជាសារវន្តទាំងអស់ និងដើម្បីលើកស្ទួយការគោរពសេចក្តីថ្លៃថ្នូរដែលមានពីកំនើតមករបស់ ជនពិការ។

ចំនុច២ មាត្រា២៤នៃអនុសញ្ញាសហប្រជាជាតិស្តីពីសិទ្ធិជនពិការ ចែងថា *"(ក) ជនពិការមិនត្រូវបានផាត់ចេញពីប្រព័ន្ធអប់រំទូទៅដោយសារតែពិការភាពនោះទេ ហើយកុមារពិការមិនត្រូវបានផាត់ចេញពីការអប់រំដែលខានពុំបាន និងឥតបង់ថ្លៃ នៅកម្រិតបឋម ឬមធ្យមសិក្សា ដោយសារតែពិការភាព។ (ខ) ជនពិការអាចទទួលបាន*

ការអប់រំរួមគ្នា មានគុណភាព និងមិនបង់ថ្លៃ នៅកម្រិតបឋម និងមធ្យមសិក្សា ដោយឈរលើមូលដ្ឋានស្មើភាពគ្នាជាមួយអ្នកដទៃ នៅក្នុងសហគមន៍ដែលគេរស់នៅ"។

ចំនុច៣នៃមាត្រាដដែរនេះ ចែងថា "*(ក) ជួយសំរួលដល់ការរៀនអក្សរស្ទាប អក្សរជំនួស របៀបនៃការរៀនបែបជំនួយ ព្រមទាំងមធ្យោបាយ និងទម្រង់ផ្សេងៗនៃទំនាក់ទំនង ជំនាញនៃការចល័តនិងតំរង់ទិស ព្រមទាំងជួយសំរួលដល់ការគាំទ្រ និងការណែនាំក្រុមជាដៃគូ។ (ខ) ជួយសំរួលដល់ការរៀនភាសាសញ្ញា និងការលើកស្ទួយអត្តសញ្ញាណផ្នែកភាសារបស់សហគមន៍ជនពិការថ្លង់។ (គ) ធានាថា ការអប់រំសម្រាប់ជនពិការ ជាពិសេសកុមារដែលថ្លង់ ពិការភ្នែក ឬពិការភ្នែកហើយថ្លង់ ត្រូវបានធ្វើឡើងក្នុងទម្រង់និងភាសា និងមធ្យោបាយទំនាក់ទំនងសម្រាប់ជនពិការម្នាក់ៗ ដ៏សមស្របបំផុត ក្នុងបរិយាកាសដែល បង្កើនការអភិវឌ្ឍន៍សង្គម និងសិក្សាធិការជាអតិបរមា*"។

ចំនុច៤ចែងថា "*រដ្ឋភាគីត្រូវចាត់វិធានការសមស្របនានា ដើម្បីផ្តល់ការងារដល់គ្រូបង្រៀន រួមទាំងគ្រូពិការដែលមានលក្ខណៈសម្បត្តិក្នុងការបង្រៀនភាសាសញ្ញា និង/ឬអក្សរស្ទាប និងដើម្បីបណ្តុះបណ្តាលដល់អ្នកជំនាញ និងបុគ្គលិកដែលធ្វើការនៅគ្រប់កម្រិតសិក្សា*"។

២.២.២ លិខិតគតិយុត្តជាតិ និងការអនុវត្តគោលនយោបាយ

<u>ច្បាប់ជាតិស្តីពី កិច្ចការពារ និងលើកកម្ពស់សិទ្ធិជនពិការ</u>

ច្បាប់ស្តីពី កិច្ចការពារ និងលើកកម្ពស់សិទ្ធិជនពិការ ត្រូវបានព្រៀងចាប់តាំងពីឆ្នាំ១៩៩៦ ដោយក្រសួងសង្គមកិច្ច អតីតយុទ្ធជន និងយុវនីតិសម្បទា ដោយសហការជាមួយអង្គការជនពិការកម្ពុជា និងក្រុមប្រឹក្សាសកម្មភាពជនពិការ។ ច្បាប់នេះ ត្រូវបានអនុម័តដោយសភាជាតិកាលពីថ្ងៃទី២៩ ខែមិថុនា ឆ្នាំ២០០៩។ ច្បាប់នេះ មានគោលដៅការពារ និងលើកកម្ពស់សិទ្ធិជនពិការក្នុងព្រះរាជាណាចក្រកម្ពុជា។

មាត្រា២៨នៃច្បាប់នេះចែងថា "*រដ្ឋត្រូវបង្កើតគោលនយោបាយ និងយុទ្ធសាស្រ្តជាតិសម្រាប់អប់រំសិស្ស-និស្សិតពិការ ដូចជាការជម្រុញធ្វើសមាហរណកម្មសិស្ស-និស្សិតពិការ ទៅក្នុងថ្នាក់រៀនចម្រុះតាមដែលអាចធ្វើទៅបាន ការបង្កើតថ្នាក់រៀនពិសេស សម្រាប់ឆ្លើយតបនឹងសេចក្តីត្រូវការនៃសិស្ស-និស្សិតពិការ*"។

មាត្រា២៩ចែងថា "*ក្រសួងទទួលបន្ទុកវិស័យអប់រំ ត្រូវរៀបចំកម្មវិធីសម្រាប់គ្រឹះស្ថានសិក្សានានា ក្នុងការសម្របសម្រួលដល់សិស្ស-និស្សិតពិការនូវផ្នែកមួយចំនួន ដូចជា អគារ បន្ទប់ និងកន្លែងសិក្សា ភាសាសញ្ញា និងអក្សរស្ទាប បច្ចេកទេសអប់រំ និងគរុកោសល្យស្របទៅតាមប្រភេទពិការភាព សម្ភារៈសិក្សា ឬឧបករណ៍ផ្សេងៗសម្រាប់ជំនួយដល់សិស្ស-និស្សិតពិការ សម្ភារៈឧបទេសសម្រាប់គ្រូបង្រៀន ឬសាស្ត្រាចារ្យ និងផ្នែកផ្សេងៗទៀតតាមការជាក់ស្តែងរបស់សិស្ស-និស្សិតពិការម្នាក់ៗ*"។

ច្បាប់អប់រំឆ្នាំ២០០៧

មាត្រា៣៩នៃច្បាប់អប់រំចែងថា អ្នកសិក្សាពិការមានសិទ្ធិដូចអ្នកសិក្សាមិនពិការដែរ និងមានសិទ្ធិពិសេសដោយឡែកផ្សេងទៀតដូចខាងក្រោម :

- អ្នកសិក្សាពិការទាំងពីរភេទ មានសិទ្ធិសិក្សាជាមួយសិស្ស ឬនិស្សិតទូទៅបាន ប្រសិនបើមានការសម្របសម្រួលសមស្របក្នុងដំណើរការសិក្សា។
- អ្នកសិក្សាពិការ ដែលមិនមានលទ្ធភាពចូលសិក្សាជាមួយសិស្ស ឬនិស្សិតទូទៅបាន មានសិទ្ធិទទួលបានការអប់រំពិសេសនៅសាលារៀនក្នុងសហគមន៍មូលដ្ឋានរបស់ខ្លួនបាន។

គោលនយោបាយអប់រំសម្រាប់កុមារពិការ

ក្រសួងអប់រំ យុវជន និងកីឡា បានបង្កើតគោលនយោបាយសាលាកុមាមេត្រី ដើម្បីលើកកម្ពស់សិទ្ធិសម្រាប់គ្រប់កុមារទាំងអស់ ដោយរួមបញ្ចូលទាំងកុមារពិការផងដែរ ដើម្បីមានលទ្ធភាពស្មើគ្នាក្នុងការទទួលបានការអប់រំ។ លើសពីនេះទៀត ក្រសួងអប់រំ យុវជន និងកីឡា បានបង្កើតគោលនយោបាយអប់រំកុមារពិការ ដែលបានអនុម័តកាលពីខែមីនា ឆ្នាំ២០០៨ ដើម្បីការពារសិទ្ធិរបស់កុមារពិការក្នុងការទទួលបានសេវាអប់រំប្រកបដោយគុណភាព។

គោលនយោបាយជាតិស្តីពីការអប់រំកុមារពិការមានមានគោលបំណង :

- បង្កើនការយល់ដឹង និងការទទួលស្គាល់ពិការភាពក្នុងសហគមន៍ ស្ថាប័ន និងភាគីពាក់ព័ន្ធ។
- កំណត់អត្តសញ្ញាណ និងផ្តល់បទអន្តរាគមន៍ទាន់ពេលវេលា តាមរយៈសេវាស្តារលទ្ធភាពពលកម្ម ដូចជាការព្យាបាលដោយចលនា សេវាថែទាំសុខភាព ដូចជាការចាក់ថ្នាំបង្ការចំពោះគ្រប់កុមារពិការទាំងអស់តាំងពីកើតរហូតដល់អាយុ៥ឆ្នាំ។
- ផ្តល់ការអប់រំប្រកបដោយគុណភាព បំណិនជីវិត ឬការបណ្តុះបណ្តាលវិជ្ជាជីវៈដល់កុមារ និងយុវជនពិការប្រកបដោយសមភាព និងប្រសិទ្ធភាព។
- បង្កើនអត្រាប្រមូលកុមារចូលរៀន និងអត្រាគង់វង្ស។

គោលនយោបាយអប់រំកុមារពិការ មាន៦សមាសភាគ :

- សមាសភាគ ទី១: កុមារទាំងអស់បានចូលរៀន
- សមាសភាគ ទី២: ការសិក្សាប្រកបដោយប្រសិទ្ធភាព
- សមាសភាគ ទី៣: សុខភាព សុវត្ថិភាព និងការការពារ
- សមាសភាគ ទី៤: ការឆ្លើយតបទៅនឹងយេនឌ័រ
- សមាសភាគ ទី៥: ការចូលរួមរបស់កុមារ គ្រួសារ និងសហគមន៍
- សមាសភាគ ទី៦: ការគាំទ្រកម្មវិធីប្រព័ន្ធអប់រំ

ផែនការមេសម្រាប់ការអនុវត្តគោលនយោបាយអប់រំកុមារពិការ

ក្រសួងអប់រំ យុវជន និងកីឡា បានអនុម័តផែនការមេមួយដើម្បីអនុវត្តគោលនយោបាយអប់រំកុមារពិការ នៅថ្ងៃទី៩ ខែកញ្ញា ឆ្នាំ២០០៩។ ផែនការមេនេះ គឺជាផែនការសកម្មភាពច្រើនឆ្នាំ ដែលត្រូវអនុវត្តដោយក្រសួងអប់រំ យុវជន និងកីឡា។ ផែនការនេះ ត្រូវបានរៀបចំឡើងជាឧបករណ៍ផ្លូវការមួយ ដើម្បីអនុវត្តគោលនយោបាយអប់រំ កុមារពិការ ដែលបានអនុម័តកាលពីខែមីនា ឆ្នាំ២០០៨។ ផែនការមេដើម្បីអនុវត្តគោលនយោបាយអប់រំកុមារពិការ មានលក្ខណៈស្របគ្នាជាមួយនឹងផែនការមេរបស់សាលាមេត្រីផងដែរ ដែលដើតួនាទីជាផែនការអនុវត្តចម្រុះ ពេញលក្ខណៈសម្រាប់វិស័យអប់រំនៅកម្ពុជា។ ដូចនេះ ផែនការមេត្រូវបានរៀបចំឡើងដើម្បីជួយក្រសួងអប់រំ យុវជន និងកីឡា សម្រេចនូវគោលដៅផែនការយុទ្ធសាស្ត្រអប់រំរបស់ខ្លួន (២០០៦-២០១០) ដែលរៀបចំឡើងដើម្បីសម្រេច ឱ្យបាននូវគោលដៅ និងគោលបំណងយុទ្ធសាស្ត្រជាសាកលនៃការអប់រំសម្រាប់ទាំងអស់គ្នា។ គោលដៅរួមរបស់ គោលនយោបាយអប់រំកុមារពិការ និងផែនការមេ គឺដើម្បីធានាសិទ្ធិកុមារពិការក្នុងការទទួលបានការអប់រំមួយដ៏ ត្រឹមត្រូវ ដោយមានការជួយគាំទ្រ និងដើម្បីឱ្យកុមារទាំងអស់ក្លាយជាប្រជាពលរដ្ឋកម្ពុជាដ៏មានសក្តានុពលបំផុត។

លទ្ធផលរំពឹងទុករបស់គោលនយោបាយអប់រំកុមារពិការ និងផែនការមេ មានដូចជា :

១- បង្កើនការចុះឈ្មោះចូលរៀនកុមារពិការនៅតាមសាលារៀន ដោយលើកកម្ពស់ការយល់ដឹងនៅតាមសហគមន៍ កំណត់អត្តសញ្ញាកុមារពិការទាំងនៅក្នុង និងក្រៅសាលារៀន និងផ្តល់ការគាំទ្រ សមស្រប ចាំបាច់តាមបែបបច្ចេកវិទ្យាដល់កុមារពិការ ដើម្បីឱ្យកុមារទាំងអស់នោះអាចមានលទ្ធភាពចូលសាលារៀន។

២- បង្កើនសមត្ថភាពតាមស្ថាប័ន ដើម្បីឆ្លើយតបទៅនឹងតម្រូវការអប់រំកុមារពិការ តាមរយៈការបណ្តុះបណ្តាលគ្រូបង្រៀន ការបង្កើតមជ្ឈដ្ឋានអប់រំសមរម្យ និងការកែសម្រួលការបង្រៀន និងកម្មវិធីសិក្សាឱ្យបានសមស្រប។

៣- ការលើកកំពស់ការអប់រំប្រកបដោយគុណភាព តាមរយៈការបង្កើតប្រព័ន្ធពិនិត្យតាមដាន និងធានាគុណភាពអប់រំ និងកសាងសមត្ថភាពបុគ្គលិកគ្រប់គ្រងអប់រំដើម្បីអនុវត្តការងារទាំងនោះ។

ផែនការមេ (២០០៩-២០១១) ផ្តល់នូវរយៈពេលមួយសម្រាប់ការអនុវត្តគោលនយោបាយអប់រំកុមារពិការ និងបានដាក់បញ្ចូលម៉ាទ្រិចសម្រាប់ (១) តួនាទី និងការទទួលខុសត្រូវរបស់ភាគីពាក់ព័ន្ធក្នុងការអប់រំកុមារពិការ (២) សកម្មភាពជាបន្តបន្ទាប់ក្នុងការអនុវត្តការអប់រំកុមារពិការ និងពេលវេលាបណ្តោះអាសន្ន (៣) ការកំណត់ប្រភពមូលនិធិ និងលទ្ធផលសម្រេចបាននាពេលបច្ចុប្បន្ន (៤) វិសាលភាពផែនការមេទាក់ទងទៅនិងអ្នកទទួលផលប្រយោជន៍។

ក្រសួងអប់រំ យុវជន និងកីឡា សូមអំពាវនាវដល់សហគមន៍ និងដៃគូរអភិវឌ្ឍន៍នានាឱ្យប្រើប្រាស់ធនធានផ្ទាល់របស់ខ្លួន (មធ្យោបាយធ្វើដំណើរ សម្ភារៈ និងថវិកា) ដើម្បីលើកកម្ពស់ការអនុវត្តផែនការមេ និង គោល

នយោបាយអប់រំកុមារពិការ និងដើម្បីសម្រេចគោលនយោបាយអប់រំសម្រាប់ទាំងអស់គ្នានៅមុន និងដំណាច់ ឆ្នាំ ២០១៥។

ក្រសួងអប់រំ យុវជន និងកីឡា សង្ឃឹមថា បណ្តានាយកដ្ឋានពាក់ព័ន្ធ និងមន្ទីរអប់រំខេត្តទាំងអស់ នឹងរៀបចំផែនការប្រចាំឆ្នាំឱ្យបានសមស្រប ដោយផ្អែកលើផែនការមេចាប់ពីឆ្នាំ២០០៩ ដោយធ្វើកិច្ចសហការជាមួយដៃគូរអភិវឌ្ឍន៍ និងសហគមន៍នានានៅតាមបណ្តាលខេត្តរបស់ខ្លួន ដើម្បីអនុវត្តគោលនយោបាយអប់រំកុមារពិការឱ្យបានជោគជ័យ និង មានប្រសិទ្ធភាពខ្ពស់នៅទូទាំងប្រទេស។

ជំពូកទី ៣
វិធីសាស្ត្រក្នុងការស្ទង់មតិ

៣.១ ការជ្រើសសំណាក

ការស្ទង់មតិនេះបានពិនិត្យលើបញ្ហាស្ដីពីការអប់រំកុមារពិការនៅក្នុងស្រុកចំនួនប្រាំបីក្នុងខេត្តប្រាំ ដែលអង្គការជនពិការកម្ពុជា មានសមាជិកអង្គការតំណាងជនពិការមានការិយាល័យរបស់ខ្លួន។ ទំហំសំណាករួមមានកុមារពិកា មន្ត្រីអប់រំ ដែលមានពេលវេលាចូលរួមសម្ភាសន៍បាន។ ក្រុមស្ទង់មតិបានសម្ភាសន៍កុមារពិការសរុបចំនួន ២៤០នាក់ ដែលមានប្រភេទពិការភាពផ្សេងៗគ្នា គ្រូបង្រៀនចំនួន ១៦០នាក់ និង នាយកសាលាចំនួន ៨០នាក់។ ការសម្ភាសន៍ជាមួយគ្រូបង្រៀន និងនាយកសាលា ផ្ដោតសំខាន់ទៅលើការប្រមូលព័ត៌មានអំពីការយល់ដឹងនិងចំណេះដឹងថ្មីៗពីគោលនយោបាយអប់រំកុមារពិការ និងវឌ្ឍនភាពចំពោះការអនុវត្ត គោលនយោបាយនេះនៅក្នុងបរិស្ថានសាលារៀនរបស់ខ្លួន។ ចុងក្រោយ មន្ត្រីការិយាល័យអប់រំស្រុកចំនួន ៨នាក់ និងមន្ត្រីមន្ទីរអប់រំ យុវជន និងកីឡាខេត្តចំនួន ៥នាក់ ត្រូវបានជ្រើសរើសដោយចៃដន្យដើម្បីធ្វើបទសម្ភាសន៍ជាបុគ្គល។ គោលបំណងនៃការសម្ភាសន៍ទាំងអស់នេះ គឺដើម្បីប្រមូលព័ត៌មានអំពីកម្រិតចំណេះដឹង និងការយល់ដឹង និងវឌ្ឍនភាពនៃការអនុវត្តគោលនយោបាយ ដោយផ្អែកតាមគោលគំនិតយល់ឃើញរបស់មន្ត្រីនៅតាមមន្ទីរថ្នាក់ខេត្ត និងការិយាល័យថ្នាក់ស្រុក។

តារាង ១: ចំនួន និង ឈ្មោះតំបន់ធ្វើការស្ទង់មតិ

អ្នកផ្ដល់ព័ត៌មាន	ស្រុកបាធាយ/កំពង់ចាម	ស្រុកឈូក និង អង្គរជ័យ/កំពត	ស្រុកស្វាយទាប និង ស្វាយជ្រុំ/ស្វាយរៀង	ស្រុកសំរោងទង និង គងពិសី/កំពង់ស្ពឺ	ស្រុកសិរីសោភ័ណ្ឌ/បន្ទាយមានជ័យ
នាយកសាលា ៨០នាក់	១២	១៨	១៨	២៦	៦
គ្រូបង្រៀន ១៦០នាក់	២៤	៣៦	៣៦	៥២	១២
កុមារពិការ ២៤០នាក់	៤០	៤០	៤០	៨០	៤០
មន្ត្រីមន្ទីរអប់រំ ៥នាក់	១	១	១	១	១
មន្ត្រីការិយាល័យស្រុក ៨នាក់	១	២	២	២	១

៣.២ ការប្រមូលទិន្នន័យ

ទិន្នន័យទី១: អ្នកដឹកនាំអង្គការតំណាងជនពិការចំនួន ៦នាក់ ត្រូវបានជ្រើសរើសឱ្យចូលរួមវគ្គបណ្ដុះបណ្ដាលស្ដីពី វិធីសាស្ត្រស្រាវជ្រាវ ដែលមានរយៈពេល៤ថ្ងៃ។ វិធីសាស្ត្រនោះ មានបង្ហាញពីទិដ្ឋភាពរួមនៃដំណើរការស្រាវជ្រាវ

ការជ្រើសរើសសំណាក ការបង្កើតបញ្ជីសំណួរ និងការប្រមូលទិន្នន័យនៅមូលដ្ឋាន។ បន្ទាប់ពីរៀនចប់ ឧបករណ៍ប្រមូលទិន្នន័យ (បញ្ជីសំណួរ) ត្រូវបានបង្កើត។ អ្នកសម្ភាសន៍/អ្នកប្រមូលទិន្នន័យ ដែលបានជ្រើសរើសដែលជាប់ទាក់ទងជាមួយសកម្មភាពបានសំដែងតួផងដែរ ដើម្បីអភិវឌ្ឍន៍ជំនាញរបស់ពួកគេក្នុងនាមជាអ្នកប្រមូលទិន្នន័យ និងដើម្បីសាកល្បងរចនាសម្ព័ន្ធឧបករណ៍ប្រមូលទិន្នន័យ។ ក្រោយមកបញ្ជីសំណួរត្រូវបានធ្វើការសាកល្បងជាមុន ជាមួយមនុស្សចំនួន ៤០នាក់ ដើម្បីធានាពី សុពលភាព និងភាពដែលអាចជឿជាក់បាន។ បន្ទាប់ពីការសាកល្បង បញ្ជីសំណួរត្រូវបានកែលម្អឱ្យត្រូវតាម ស្ថានភាពពិតប្រាកដ។

ទិន្នន័យទី២: ត្រូវបានប្រមូលតាមរយៈការស្រាវជ្រាវតាមប្រព័ន្ធអ៊ីនធឺណែត អង្គការជាតិ និង អន្តរជាតិ បំរើការងារទាំងក្នុង និងខាងក្រៅវិស័យពិការភាព ព្រមទាំងនៅតាមក្រសួងពាក់ព័ន្ធ ដែលជាស្ថាប័នរបស់រាជរដ្ឋាភិបាល និង គោលនយោបាយផ្សេងៗដែលទាក់ទងនិងការអប់រំកុមារពិការ។

ជំហានបន្ទាប់ ត្រូវទទួលយកលិខិតអនុញ្ញាតពីរដ្ឋមន្ត្រីក្រសួងអប់រំ យុវជន និងកីឡា។ លិខតិអនុញ្ញាតនេះបង្ហាញពីគោលបំណងនៃការប្រមូលទិន្នន័យ ហើយវាផ្តល់ការអនុញ្ញាតដល់អ្នកសម្ភាសន៍/ប្រមូលទិន្នន័យរបស់អង្គការជនពិការកម្ពុជា ក្នុងការធ្វើសម្ភាសន៍ជាមួយមន្ត្រីនៅតាមមន្ទីរអប់រំខេត្ត និងការិយាល័យអប់រំស្រុក ព្រមទាំងនាយកសាលា គ្រូបង្រៀន និងសិស្សពិការ។ ដំណើរការប្រមូលទិន្នន័យ ចាប់ផ្តើមនៅថ្ងៃទី២០ ខែសីហា ឆ្នាំ២០០៩ និងបានបញ្ចប់នៅថ្ងៃទី១៦ ខែតុលា ឆ្នាំ២០០៩។ ទិន្នន័យនេះ ត្រូវបានបញ្ចូល និងវិភាគដោយស្ថាប័នស្រាវជ្រាវ (MRTC) និង ត្រូវបានកែសម្រួលចុងក្រោយដោយទីប្រឹក្សាពិការភាពនៃអង្គការជនពិការអន្តរជាតិប្រទេសបែលស៊ិក។

៣.៣ បញ្ហាប្រឈម និងដែនកំណត់

ដែនកំណត់សំខាន់នៃរបាយការណ៍នេះ នៅត្រង់ថាទិន្នន័យត្រូវបានប្រមូលពីតំបន់គោលដៅ ដែលនៅក្រៅតំបន់គោលដៅដែលត្រូវអនុវត្តផែនការមេសម្រាប់ការអប់រំកុមារពិការ (២០០៩-២០១១)។ ប៉ុន្តែដោយសារគោលបំណងនៃការសិក្សានេះ គឺដើម្បីវិភាគស្ថានភាពកុមារពិការបច្ចុប្បន្នទាំងនៅក្នុង និងខាងក្រៅប្រព័ន្ធអប់រំរដ្ឋ គេប្រាកដជាជឿថា ទិន្នន័យដែលប្រមូលបាន និងបង្ហាញនៅទីនេះ គឺតំណាងឱ្យស្ថានភាពទូទៅនៃសេវាអប់រំ មុនការអនុវត្តផែនការមេសម្រាប់ការអប់រំកុមារពិការ។

ដែនកំណត់បន្ថែមមួយទៀត នៅត្រង់ថាទិន្នន័យ ត្រូវបានប្រមូលដោយអ្នកស្រាវជ្រាវមិនមែនអាជីព។ បច្ចេកទេសដែលប្រើប្រាស់ រួមមានការជ្រើសរើសសំណាកមិនចៃដន្យ ជាពិសេសនៅពេលជ្រើសរើសកុមារពិការដើម្បីសម្ភាសន៍ និងស្ទង់មតិ។

ជំពូកទី ៤
លទ្ធផលនៃការស្ទង់មតិ

ជំពូកនេះ ត្រូវបានបែងចែកជា៩ផ្នែកផ្សេងៗគ្នា។ ផ្នែកនីមួយៗ ត្រួតពិនិត្យលើសកម្មភាពសំខាន់ៗមួយក្នុងចំណោមសកម្មភាពចំនួន១២ ដែលមាននៅក្នុងផែនការមេរបស់ក្រសួងអប់រំ យុវជន និងកីឡា ដែលបង្កើតឡើងដើម្បីអនុវត្តគោលនយោបាយអប់រំកុមារពិការ (២០០៩-២០១១)។ យើងបានជ្រើសរើសមិនពិនិត្យមើលសកម្មភាពទី៩ និងសកម្មភាពទី១២ ពីព្រោះវាស្ថិតនៅក្រៅទំហំនៃការសិក្សា។

សកម្មភាពទី១ : ផ្សព្វផ្សាយគោលនយោបាយអប់រំកុមារពិការ និងផែនការមេដល់ភាគីពាក់ព័ន្ធទាំងអស់ (ក្រសួងអប់រំ យុវជន និងកីឡា មន្ទីរអប់រំ យុវជន និងកីឡាខេត្ត រាជធានី ការិយាល័យអប់រំ យុវជន និងកីឡា ស្រុក ខណ្ឌ ក្រុង សាលារៀន គណៈកម្មការទ្រទ្រង់សាលា អង្គការជាតិ និងអន្តរជាតិ និងសហគមន៍ទូទៅ និងក្រសួងពាក់ព័ន្ធ) តាមរយៈកិច្ចប្រជុំ និងយុទ្ធនាការផ្សព្វផ្សាយនានា។

សកម្មភាពទី១នៃផែនការមេ អំពាវនាវសូមឱ្យមានការផ្សព្វផ្សាយពីគោលនយោបាយអប់រំកុមារពិការ និងផែនការមេដើម្បីអនុវត្តគោលនយោបាយនោះ។ រូប ៤.១ បង្ហាញថា ខណៈពេលដែលមន្ត្រីក្រសួងអប់រំ យុវជន និងកីឡាភាគច្រើន បានដឹងពីគោលនយោបាយនេះមុនសកម្មភាពផែនការមេត្រូវបានអនុវត្ត ចាំបាច់ត្រូវមានការអនុវត្តសកម្មភាពទាំងនេះ ដើម្បីផ្ដោតការជូនដំណឹងដល់គ្រូបង្រៀន និងនាយកសាលា ដែលទំនងជាបានដឹងពីគោលនយោបាយនោះរួចទៅហើយ។

រូប ៤.១ : ការដឹងពីគោលនយោបាយអប់រំកុមារពិការ

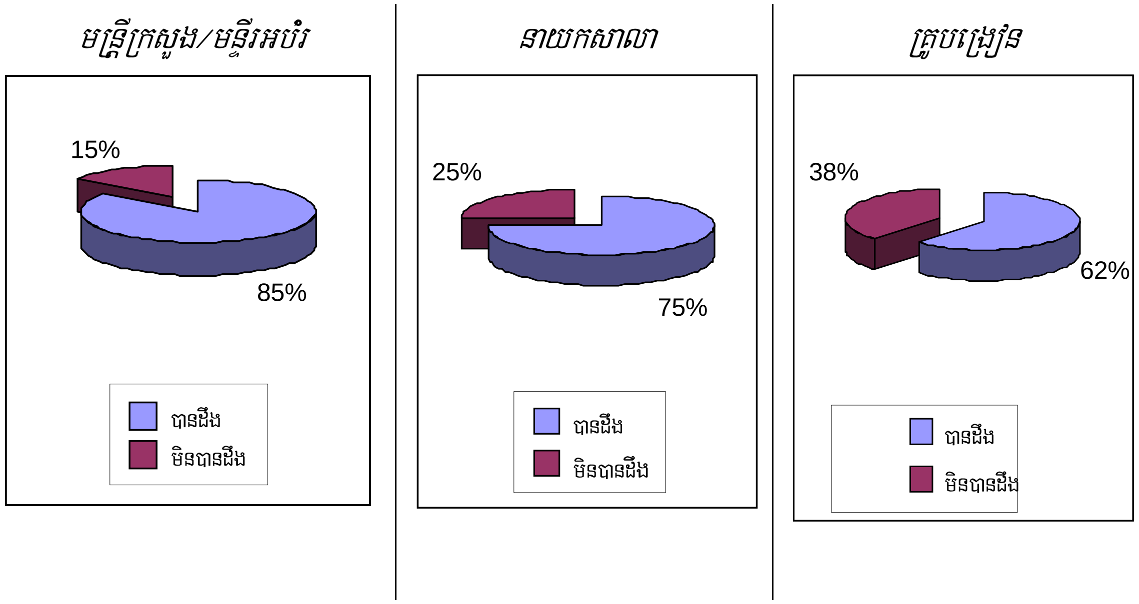

ក្នុងចំណោមអ្នកដែលបានជូនដំណឹង អំពីមាតិកានៃគោលនយោបាយអប់រំកុមារពិការ ប្រភពព័ត៌មានចំបងសម្រាប់មន្ត្រីក្រសួងអប់រំ យុវជន និងកីឡា ត្រូវបានផ្ដល់ដោយក្រសួងខ្លួនឯង។ សម្រាប់នាយកសាលា ព័ត៌មានបានទទួលពីក្រសួងអប់រំ យុវជន និងកីឡាផង និងពីប្រភពព័ត៌មានផ្សព្វផ្សាយ ដូចជាទូរទស្សន៍/វិទ្យុផង។ សម្រាប់គ្រូបង្រៀន ប្រភពពតិមានចំបងអំពីគោលនយោបាយនេះ បានតាមទូរទស្សន៍/វិទ្យុ (សូមមើលរូប ៤.២)

រូប ៤.២ : ប្រភពព័ត៌មានអំពីគោលនយោបាយអប់រំកុមារពិការ

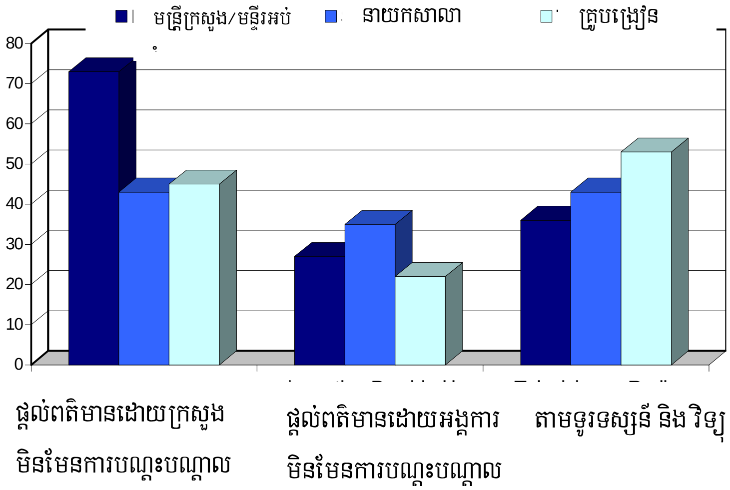

ទិន្នន័យបានបង្ហាញផងដែរថា ចំនួនមន្ត្រីក្រសួងអប់រំ និងនាយកសាលាមួយចំនួនធំ បានទទួលវគ្គបណ្ដុះបណ្ដាលផ្លូវការរួចហើយ ពាក់ព័ន្ធនឹងមាតិកាគោលនយោបាយអប់រំកុមារពិការ។ ប្រភពអ្នកផ្ដល់វគ្គបណ្ដុះបណ្ដាលរួមមានក្រសួងអប់រំ និងអង្គការមិនមែនរដ្ឋាភិបាល។ ខណៈដែលមន្ត្រីក្រសួងអប់រំ និងនាយកសាលាមួយចំនួនធំបានចូលរួមរួចរាល់ក្នុងវគ្គបណ្ដុះបណ្ដាលជាច្រើន ចំនួនគ្រូបង្រៀនដែលបានចូលរួមក្នុងវគ្គបណ្ដុះបណ្ដាលស្ដីពីច្បាប់អប់រំកុមារពិការ ស្ថិតក្នុងកម្រិតមួយទាបនៅឡើយ (សូមមើលរូប ៤.៣)។

រូប ៤.៣ : ចំនួនមន្ត្រីក្រសួងអប់រំ នាយកសាលា និងគ្រូបង្រៀន ដែលបានទទួលវគ្គបណ្តុះបណ្តាលពីមាតិការគោលនយោបាយអប់រំកុមារពិការ

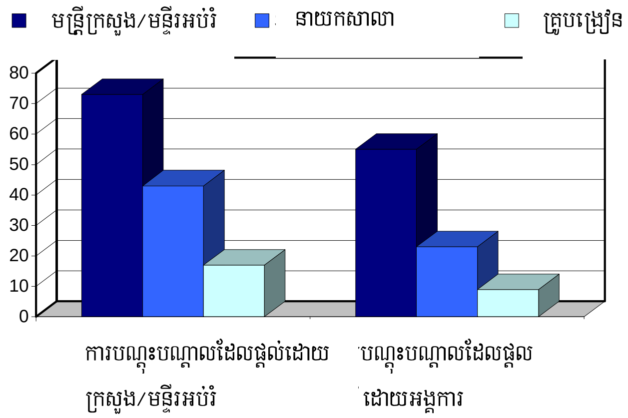

បច្ចុប្បន្ននេះ នៅមានគម្លាតក្នុងការផ្សព្វផ្សាយឱ្យបានដឹង និងចំណេះដឹងពីគោលនយោបាយអប់រំកុមារពិការ ។ មន្ត្រីក្រសួងអប់រំ និងនាយកសាលា មានចំណេះដឹងពីគោលនយោបាយច្រើនជាងគ្រូបង្រៀន ។ នៅពេលដែលការអនុវត្តផែនការមេចាប់ផ្តើម ក្រសួងអប់រំ យុវជន និងកីឡា ចាំបាច់ត្រូវប្រុងប្រយ័ត្នរៀបចំយុទ្ធសាស្ត្របណ្តុះបណ្តាលផ្សេងៗ ដែលអាចលើកកម្ពស់ការយល់ដឹងក្នុងចំណោមភាគីពាក់ព័ន្ធទាំងអស់ ជាពិសេសគ្រូបង្រៀននៅតាមតំបន់ដាច់ស្រយាល ។

<u>សកម្មភាពទី២</u> : កំណត់អត្តសញ្ញាណកុមារពិការដល់អាយុចូលរៀន តាមរយៈការធ្វើផែនទីខ្នងផ្ទះ និងយុទ្ធនាការចុះឈ្មោះចូលរៀន ដោយប្រើប្រាស់ឧបករណ៍ជាក់លាក់ និងផ្តល់ការបញ្ជូនទៅរកសេវាសមស្របក្នុងករណីចាំបាច់ ។

ការកំណត់អត្តសញ្ញាណបានទាន់ពេលវេលាលើកុមារពិការ មានលក្ខណៈពិសេសសម្រាប់ការអភិវឌ្ឍន៍ខ្លួនរបស់ពួកគេ និងសម្រាប់ការដាក់បញ្ចូលទៅក្នុងការអប់រំ ។ ក្រសួងអប់រំ យុវជន និងកីឡា បានបង្កើតខិតប័ណ្ណចំនួនប្រាំប្រភេទដែលពិពណ៌នាអំពីការខូចខាតឬបាត់បង់មុខងារ/ផ្នែកណាមួយនៃរាងកាយចំនួនប្រាំប្រភេទ ដូចជា មុខងារក្នុងការស្តាប់ មុខងារក្នុងការមើល មុខងារក្នុងការនិយាយ មុខងារក្នុងការបំលាស់ទី មុខងារក្នុងការចងចាំ ។ ខិតប័ណ្ណទាំងនោះ ក៏មានបញ្ចូលព័ត៌មាន និងសំណួរខ្លះៗដើម្បីជាជំនួយដល់គ្រូបង្រៀន និងនាយកសាលាក្នុងការកំណត់អត្តសញ្ញាណកុមារពិការ និងប្រភេទជំនួយដែលចាំបាច់ ។

ដោយហេតុថា ការបោះពុម្ពខិតប័ណ្ណបានបញ្ចប់នៅចុងឆ្នាំ ២០០៩ នោះវាមិនមែនជាការភ្ញាក់ផ្អើលទេ ដែលថាសកម្មភាពដូចជាការធ្វើផែនទីសហគមន៍ ការធ្វើយុទ្ធនាការចុះឈ្មោះនៅតាមសាលារៀន មិនត្រូវបានអនុវត្តយ៉ាង

ទូលំទូលាយឡើយ។ ក្រសួងអប់រំ យុវជន និងកីឡា ដោយសហការណ៍ជាមួយក្រុមប្រឹក្សាសកម្មភាពជនពិការ បានដាក់ផែនការរៀបចំសិក្ខាសាលាស្តីអំពីការផ្សព្វផ្សាយខិតប័ណ្ណនៅក្នុងខែមិនា ឆ្នាំ ២០១០។

<u>សកម្មភាពទី ៣</u> : បង្កើត និងថែរក្សាទិន្នន័យប្រជារាស្ត្រ និងស្ថិតិរបស់កុមារពិការ ដោយប្រើប្រាស់សូចនាករការចុះឈ្មោះចូលរៀន តាមរយៈប្រព័ន្ធព័ត៌មានគ្រប់គ្រងអប់រំ។

ការិយាល័យអប់រំពិសេសនៃក្រសួងអប់រំ យុវជន និងកីឡា សហការជាមួយប្រព័ន្ធព័ត៌មានគ្រប់គ្រងអប់រំបានបង្កើត និងបន្តគ្រប់គ្រងប្រព័ន្ធទិន្នន័យស្តីពីកុមារពិការនៅក្នុងសាលានៅទូទាំងប្រទេស (ជួបសម្ភាសន៍ជាមួយលោក ញ៉ាន សារឿន ថ្ងៃទី ២៦ ខែមករា ឆ្នាំ២០១០)។

វានៅតែមិនច្បាស់អំពីរបៀបនៃការប្រមូល និង បញ្ចូលទិន្នន័យទៅក្នុងប្រព័ន្ធពតិមានគ្រប់គ្រងអប់រំ (EMIS) ដែលអាចកើតមានជាក់ស្តែង។ នៅពេលប្រមូលទិន្នន័យនៃការស្ទង់មតិ "ការពិនិត្យឡើងវិញលើប្រព័ន្ធចំណាត់ថ្នាក់ពិការភាព" មិនទាន់បានបង្កើតឡើងទេ។ អ្វីដែលសំខាន់ ការពិនិត្យឡើងវិញលើប្រព័ន្ធចំណាត់ថ្នាក់ពិការភាពបច្ចុប្បន្ន ត្រូវបានកំណត់ជាអាណត្តិយ៉ាងជាក់លាក់នៅក្នុងផែនការមេសម្រាប់អនុវត្តន៍គោលនយោបាយ ស្តីពីការអប់រំកុមារពិការ។

បទសម្ភាសន៍ដែលធ្វើឡើងជាមួយនាយកសាលាដែលបានជ្រើសរើស បង្ហាញថា សម្រង់ពតិមានមិនផ្លូវការរបស់គ្រូ ជាវិធីសាស្ត្រសាមញ្ញដែលត្រូវបានប្រើដើម្បីកំណត់រកកុមារពិការនៅក្នុងប្រព័ន្ធសាលារដ្ឋ។

រូប ៤.៤ ប្រភពពតិមានអំពីចំនួនកុមារពិការនៅក្នុងសហគមន៍មូលដ្ឋាន - ចម្លើយនាយកសាលា

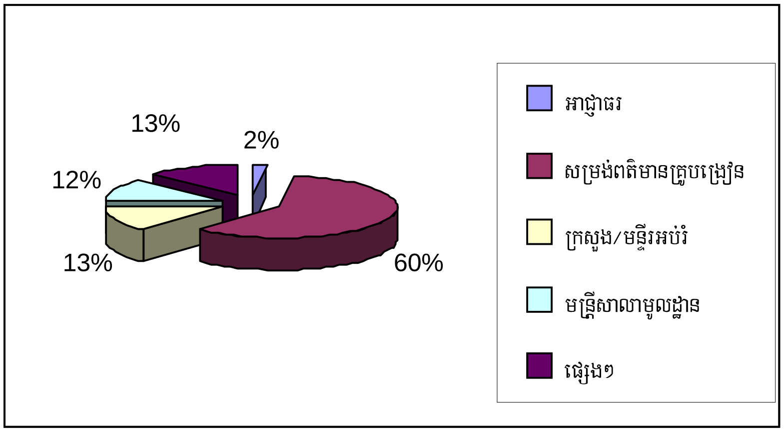

វាចាំបាច់សម្រាប់គ្រូបង្រៀនដើម្បីពិនិត្យ និងកំណត់អត្តសញ្ញាណកុមារពិការនៅក្នុងថ្នាក់រៀន ហើយវាក៏សំខាន់ផងដែរ ដែលទិន្នន័យ EMIS ត្រូវបានប្រមូល និងវិភាគ ដើម្បីផ្តល់ព័ត៌មានដ៏មានតម្លៃ ទាក់ទងទៅនឹងតម្រូវការអប់រំរបស់កុមារពិការ នៅក្នុងប្រព័ន្ធសាលារដ្ឋ។ ទោះយ៉ាងណាក៏ដោយ បើគ្មានឧបករណ៍ពិនិត្យល្អប្រសើរទេ ការពិនិត្យមិនផ្លូវការដែលគេកំពុងអនុវត្តនាពេលបច្ចុប្បន្នអាចនាំទៅរកការរើសអើង។

ជាសំខាន់នោះ គំរោងមួយដែលផ្តល់មូលនិធិដោយគណៈកម្មាធិការសហប្រជាជាតិទទួលបន្ទុកសេដ្ឋកិច្ចសង្គម ប្រចាំតំបន់អាស៊ីប៉ាស៊ីហ្វិក (UNESCAP) ក្នុងភាពជាដៃគូជាមួយវិទ្យាស្ថានជាតិស្ថិតិ បានធ្វើការស្រាវជ្រាវស្ទង់មតិ ទៅលើគ្រួសារចំនួន ១,០០០គ្រួសារ ដើម្បីសាកល្បងប្រព័ន្ធចំណាត់ថ្នាក់ពិការថ្មីនៅកម្ពុជា។ បច្ចុប្បន្ន ក្រុមការងារមួយ ត្រូវបានបង្កើតឡើង ដើម្បីពិនិត្យមើលលទ្ធផលនៃការស្ទង់មតិសាកល្បងនេះ និងកែលំអរឧបករណ៍ស្ទង់មតិអោយ សមស្របទៅនឹងបរិបទនៅកម្ពុជា។ ទោះជាយ៉ាងនេះក្តី វានៅមិនទាន់ប្រាកដទេថា តើនៅពេលណាប្រព័ន្ធចំណាត់ថ្នាក់ ថ្មី នឹងត្រូវបង្កើតឡើងពេញលេញ និងដាក់បញ្ចូលទៅក្នុងការធ្វើជំរឿនប្រជារាស្ត្រកម្ពុជា ការស្រាវជ្រាវសេដ្ឋកិច្ច-សង្គមនៅកម្ពុជា ឬទិន្នន័យនៃប្រព័ន្ធព័ត៌មានគ្រប់គ្រងអប់រំ នៃក្រសួងអប់រំ យុវជន និងកីឡា ឬយ៉ាងណា នោះទេ។

កង្វះការទទួលយកប្រព័ន្ធចំណាត់ថ្នាក់ជាតិសម្រាប់ជនពិការ នឹងនាំអោយមានផលប៉ះពាល់ជាអវិជ្ជមានគ្រប់ រូបភាពដល់ការអនុវត្តសកម្មភាពសំខាន់ទីបីនៃផែនការមេ។ ក្រសួងអប់រំ យុវជន និងកីឡា គួរតែចូលរួមនៅក្នុងក្រុម ការងារចាត់ចំណាត់ថ្នាក់ពិការភាព ដែលសម្របសម្រួលដោយក្រុមប្រឹក្សាសកម្មភាពជនពិការ ក្រោមការ ដឹកនាំរបស់ក្រសួងសង្គមកិច្ច អតីតយុទ្ធជន និងយុវនីតិសម្បទារ ដើម្បីជំរុញដល់ការបង្កើត និងអនុវត្តន៍ពេញលេញនូវ ប្រព័ន្ធចាត់ចំណាត់ថ្នាក់ជនពិការជាតិថ្មី ដោយឈរលើនិយមន័យពិការភាពដែលចែងនៅក្នុងអនុសញ្ញាអន្តរជាតិ។

<u>សកម្មភាពទី ៤</u> : អភិវឌ្ឍន៏កម្មវិធី បណ្តុះបណ្តាលដើម្បីកំណត់អត្តសញ្ញាណ និងបង្រៀនកុមារពិការនៅ មត្តេយ្យសិក្សា បឋមសិក្សា និងមធ្យមសិក្សាក្នុងបែបផែនផ្សេងគ្នានៃមជ្ឈដ្ឋានអប់រំ។

ក្នុងកំឡុងពេលនៃការប្រមូលទិន្នន័យ សៀវភៅបណ្តុះបណ្តាលស្តីពីការអប់រំបញ្ចូលគ្នាចំនួនពី ត្រូវបានបង្កើត ឡើង ដោយការិយាល័យអប់រំពិសេស (SEO) និងនាយកដ្ឋានបណ្តុះបណ្តាលគ្រូ (TTD) "ជួបសំភាសន៍ជាមួយបណ្ឌិត ម៉ាយ៉ា កល្យាណពូរ នៅថ្ងៃទី២៤ ខែមីនា ឆ្នាំ ២០១០"។ ចាប់ពី ខែមករា ដល់ ខែធ្នូ ឆ្នាំ ២០០៩ ចំនួនសរុប នៃអ្នកដែលទទួលបានការបណ្តុះបណ្តាល គឺ ១,៦១៦ នាក់ (ស្រី ២៦៥) ដែលមានសមាសភាពជា មន្ត្រីថ្នាក់ជាតិ ខេត្ត និង ស្រុក និងគ្រូបង្រៀនថ្នាក់ទី១។ ចំនួនសៀវភៅបណ្តុះបណ្តាល ដែលបានបោះពុម្ពគឺ ៧,៦០០ ក្បាល។ វាមិនមែន ជាការភ្ញាក់ផ្អើលទេ ដែលលទ្ធផលបានបង្ហាញថា មានភាគរយមន្ត្រីក្រសួងអប់រំ យុវជន និង កីឡា តិចប៉ុណ្ណោះ ដែលបានទទួលការបណ្តុះបណ្តាលពីវិធីសាស្ត្រអប់រំកុមារពិការ។ ការស្ទង់មតិមិនបានសួរ ថាតើពួកគេទទួលបានការ បណ្តុះបណ្តាលដោយវិធីណា ឬ ពីប្រភពណានោះឡើយ (មើលរូប ៤.៥ និង ៤.៦)។

លើសពីនេះទៅទៀត នៅថ្ងៃទី១០ ខែសីហា ឆ្នាំ២០០៩ សិក្ខាសាលាពិគ្រោះយោបល់ស្តីពីការបង្កើតទម្រង់ជាមូលដ្ឋាន មួយដើម្បីបង្កើតកម្មវិធីសិក្សា។ សិក្ខាសាលានេះបានកំណត់នូវតំរូវការវគ្គបណ្តុះបណ្តាលចំនួន ៤ សំខាន់ៗ រួមមាន ការបណ្តុះបណ្តាលគ្រូជាលក្ខណៈស្តង់ដាខ្លីមួយសម្រាប់គ្រូស្តីពីការអប់រំបញ្ចូលគ្នា និង មេរៀនស្តង់ដាចំនួន ៣ ទៀត ដែលបានអនុញ្ញាតដោយរាជរដ្ឋាភិបាលៈ ១) ការអប់រំមនុស្សថ្លង់សម្រាប់បណ្តុះបណ្តាលគ្រូប ដើម្បីបង្រៀនសិស្ស ពិបាកខាងការស្តាប់ ២) ការអប់រំអក្សរស្ទាបសម្រាប់បណ្តុះបណ្តាលគ្រូ បង្រៀនសិស្សពិបាកខាងការមើល និង ៣) ការអប់រំពិសេសសម្រាប់គ្រូបង្រៀនសិស្សខ្សោយបញ្ញា។ ដោយផ្អែកទៅលើមាតិកានៃសិក្ខាសាលា ក្រុមការងារអ្នក

បណ្តុះបណ្តាលថ្នាក់ជាតិត្រូវបានបង្កើតឡើង ដែលមានសមាសភាពមកពីនាយកដ្ឋានបណ្តុះបណ្តាលគ្រូ នាយកដ្ឋានអប់រំផែនការ និង នាយកដ្ឋាន អភិវឌ្ឍន៍កម្មវិធីសិក្សា។ បច្ចុប្បន្នក្រុមការងារនេះ កំពុងដំណើរការបង្កើតវគ្គបណ្តុះបណ្តាលស្តង់ដាស្តីពីការអប់រំបញ្ចូលគ្នា។ ក្រុមការងារដដែលនេះនិងចូលរួមបង្កើតនូវវគ្គបណ្តុះបណ្តាលបី បន្ថែមទៀតនៅក្នុងអនុក្រុម និងសហការជាមួយ និងអង្គការដែលពាក់ព័ន្ធផ្សេងទៀត។

រូប ៤.៥ : ភាគរយមន្ត្រីក្រសួងអប់រំ ដែលបានទទួលការបណ្តុះបណ្តាលពីរបៀបបង្រៀនកុមារពិការ

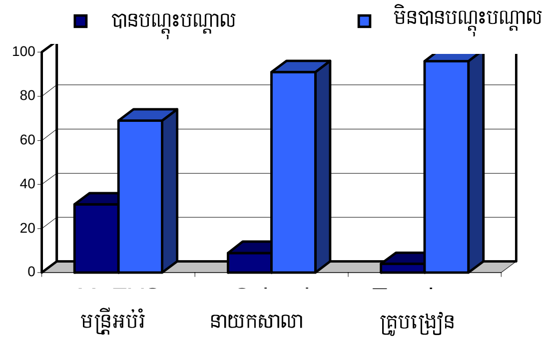

រូប ៤.៦ : ភាគរយមន្ត្រីក្រសួងអប់រំ ដែលបានទទួលសម្ភារៈសម្រាប់បង្រៀនកុមារពិការ

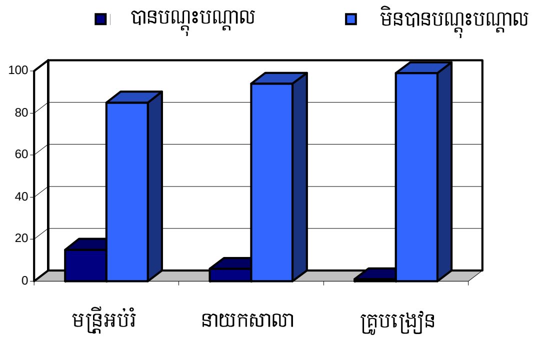

<u>សកម្មភាពទី ៥</u> : បណ្តុះបណ្តាលគ្រូមត្តេយ្យសហគមន៍ និងគ្រូមត្តេយ្យសិក្សារដ្ឋ ដើម្បីកំណត់អត្តសញ្ញាណ និង បង្រៀនកុមារពិកាដែលគ្រប់អាយុចូលសាលាមត្តេយ្យសិក្សារដ្ឋ

<u>សកម្មភាពទី ៦</u> : បណ្តុះបណ្តាលគ្រូ និងនាយកសាលាបឋមសិក្សា ដើម្បីកំណត់អត្តសញ្ញាណ និងបង្រៀនកុមារពិការគ្រប់អាយុចូលសាលាបថមសិក្សាក្នុងក្របខណ្ឌសាលាកុមារមេត្រីដោយប្រើប្រាស់វិធីសាស្ត្រប្រសិទ្ធភាពនៃការបង្រៀន និងរៀនសកម្មភាពមិត្តជួយមិត្ត។

រូប ៤.៧ ៖ ភាគរយមន្ត្រីក្រសួងអប់រំ ដែលបានទទួលការបណ្តុះបណ្តាលពីរបៀបកំណត់អត្តសញ្ញាណកុមារពិការ

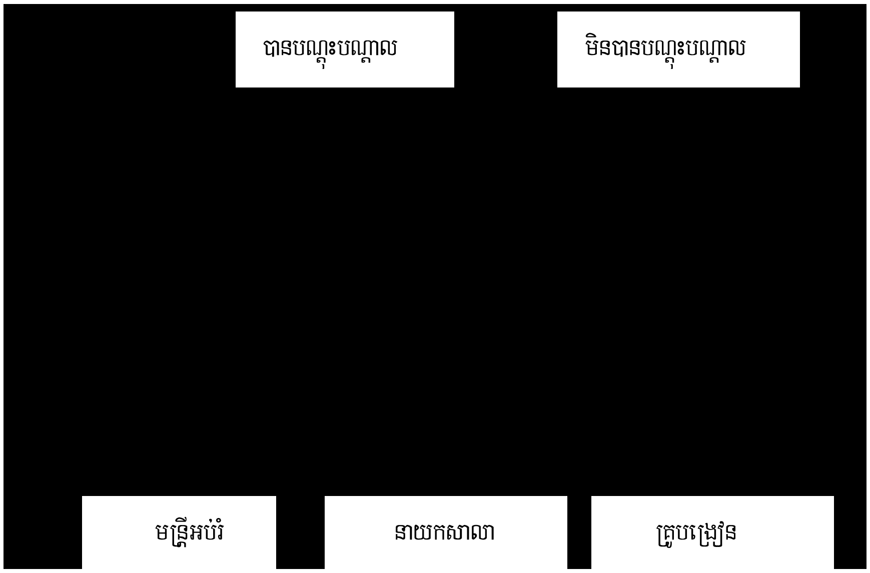

នៅពេលប្រមូលទិន្នន័យ មិនមាន "ឧបករណ៍ប៉ាន់ប្រមាណពាក់ព័ន្ធនឹងវប្បធម៌ណាមួយ" ត្រូវបានបង្កើតឡើង ដើម្បីកំណត់អត្តសញ្ញាណកុមារពិការ ដែលគ្រប់អាយុចូលថ្នាក់មត្តេយ្យ និងអាយុចូលសាលា។ ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ ទិន្នន័យបានចង្អុលប្រាប់ថា វគ្គបណ្តុះបណ្តាលដំបូងមួយចំនួន ដែលពាក់ព័ន្ធនឹងការកំណត់អត្តសញ្ញាណកុមារពិការ ត្រូវបានផ្តល់ដល់មន្ត្រីរាជការក្រសួងអប់រំ យុវជន និងកីឡា (សូមមើល រូប ៤.៧)។

ជាថ្មីម្តងទៀត មន្ត្រីក្រសួងអប់រំ យុវជន និងកីឡា បានទទួលការបណ្តុះបណ្តាលច្រើនជាងគេ។ នេះដោយសារតែការប្រើប្រាស់យុទ្ធសាស្រ្តការអប់រំគ្រូបង្គោល ដើម្បីកសាងសមត្ថភាពពាក់ព័ន្ធការកំណត់អត្តសញ្ញាណកុមារពិការ។

<u>សកម្មភាពទី ៧</u> ៖ បណ្តុះបណ្តាលគ្រូបឋមសិក្សា គ្រូមត្តេយ្យសិក្សា និងនាយកសាលា ដែលបានជ្រើសរើស ដើម្បីឱ្យមានសមត្ថភាពបង្រៀនភាសាសញ្ញា អក្សរស្ទាប ឬជំនាញដែលអាចបត់បែនដល់កុមារពិការ ក្នុងថ្នាក់រៀនសមាហរណកម្ម ឬសាលារៀនពិសេសប្រសិនបើចាំបាច់។

ទោះជាមានសាលាពិសេសសម្រាប់កុមារខូចខាត ឬបាត់មុខងារក្នុងការមើល និងស្តាប់នៅកម្ពុជាក៏ដោយ សាលាទាំងនោះ មិនមែនជាផ្នែកនៃប្រព័ន្ធសាលាសារដ្ឋ ដែលស្ថិតនៅក្រោមការគ្រប់គ្រងរបស់ក្រសួងអប់រំ យុវជន និងកីឡាទេ។ សាលាមិនមែនរបស់រដ្ឋ មានសមត្ថភាពផ្តល់សេវាអប់រំដល់កុមារពិការមួយភាគតូចប៉ុណ្ណោះនៅកម្ពុជា។ យោងតាមការប្រមូលទិន្នន័យពីកុមារចូលរៀនសាលារដ្ឋនៅក្នុងចំនួនស្ថិតិដូចគ្នា មានភាគតិចណាស់បានឆ្លើយថា ពួកគេទទួលបានសេវាអប់រំផ្នែក ភាសាសញ្ញា ឬអក្សរស្ទាប។

រូប ៤.៨ : ភាគរយនៃកុមារពិការ ដែលឆ្លើយថា មានការអប់រំ អក្សរស្ទាប និងភាសារសញ្ញានៅសាលារៀនពួកគេ

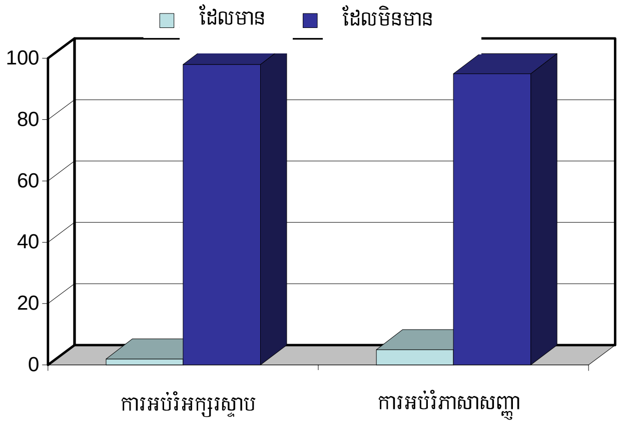

លទ្ធផលទាំងនេះ បង្ហាញពីបញ្ហាប្រឈមចំបងៗចំពោះការអនុវត្តន៍ផែនការមេ ដែលបង្កើតឡើងដើម្បីអនុវត្តន៍គោលនយោបាយអប់រំកុមារពិការ ។

<u>សកម្មភាពទី ៨</u> : ផ្តល់សេវាអប់រំ និងការគាំទ្រសមស្របដល់កុមារពិការទៅតាមតម្រូវការផ្សេងៗគ្នា ។

<u>សកម្មភាពទី ១០</u> : ផ្តល់ការគាំទ្រចាំបាច់ជាបុគ្គល រាប់បញ្ចូលទាំងឧបករណ៍ជំនួយ និងការសម្រួលដល់ការធ្វើតេសសម្រាប់សិស្សពិការ ។

<u>សកម្មភាពទី ១១</u> : ផ្តល់ភាពងាយស្រួលដល់សិស្សពិការ រាប់បញ្ចូលទាំងជំរាល និងបង្គន់អនាម័យសម្រាប់សិស្សពិការនៅតាមសាលារៀន ដោយផ្អែកតាមស្តង់ដារៀបចំប្លង់ជាសកល ។

សកម្មភាពទី៨ ទី១០ និងទី១១ នៃផែនការមេ ដែលសកម្មភាពនិមួយៗទាក់ទងនឹងការផ្តល់លក្ខណៈងាយស្រួលដល់កុមារពិការ ក្នុងការចេញចូលនៅក្នុងសាលាកុមារមេត្រី ។ បច្ចុប្បន្ន មានការគាំទ្រតិចតួចដល់កុមារពិការនៅក្នុងសាលាសមាហរនកម្ម ។ ផ្នែកខាងមុននេះ បានបង្ហាញពីតម្រូវរបស់គ្រូបង្រៀន ដែលទទួលបានការបណ្តុះបណ្តាលពីអក្សរស្ទាប និងភាសាសញ្ញា ។ ស្រដៀងគ្នានេះដែរ សកម្មភាពទី៨ បង្ហាញតម្រូវការរបស់គ្រូបង្រៀនក្នុងការយល់ដឹងពីតម្រូវការរបស់កុមារពិការប្រភេទផ្សេងទៀត ដូចជាកុមារខ្សោយបញ្ញា និងកុមារពិការរាងកាយជាដើម ។ គ្រូបង្រៀន ចាំបាច់ត្រូវទទួលការបណ្តុះបណ្តាលស្តីពីរបៀបផ្តល់ការគាំទ្រដ៏សមស្របដល់សិស្សទាំងអស់ ដើម្បីអោយសិស្សទាំងនោះ មានឱកាសចូលរួម និងរៀនសូត្រស្មើភាពគ្នា ។ លើសពីនេះទៀត សកម្មភាពទី១០ នៃផែនការមេ ស្នើសុំអោយគ្រូបង្រៀនដែលបានទទួលការបំពាក់បំប៉នត្រឹមត្រូវ ឱ្យផ្តល់ដល់សិស្ស និង/ឬ បញ្ជូនសិស្សដែលត្រូវការជំនួយ នូវសម្ភារៈជំនួយមួយចំនួន ដូចជាកៅអីរទេះ ឬឧបករណ៍ជំនួយការស្តាប់ ដើម្បីឆ្លើយតបតាមតម្រូវរបស់ពួកគេ ។ ជាចុងក្រោយ សាលាទាំងអស់ត្រូវតែបង្កលក្ខណៈងាយស្រួលដល់ការចេញ ចូលរបស់សិស្សទាំងអស់ ។

រូប ៤.៩ : តើសាលារបស់អ្នកមានថ្នាក់រៀន បង្គន់អនាម័យ អាចចេញចូលបានស្រួល និងមានទឹកស្អាតប្រើប្រាស់ ដែរឬទេ?

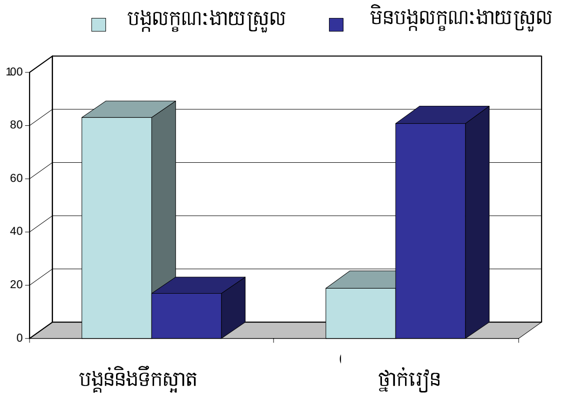

នៅពេលប្រមូលទិន្នន័យ សកម្មភាពទាំងនេះបានបង្ហាញនូវបញ្ហាប្រឈមធំមួយទៀតក្នុងការអនុវត្តផែនការ-មេ ឱ្យបានពេញលេញ។ មានសាលាតិចតួចបំផុត ដែលសិស្សបានមើលឃើញថាជាសាលាលក្ខណៈ "សាលាកុមារមេត្រី"។ សិស្សបានរាយការណ៍អំពីការទទួលបានទឹកស្អាត និងបង្គន់អនាម័យប្រើប្រាស់ក្នុងករណីជាច្រើន ប៉ុន្តែថ្នាក់រៀនដែលអាចចេញចូលបានមិនបានរាយការណ៍ទេ។

រូប ៤.១០ : ការប្រៀបធៀបមន្ត្រីនៃក្រសួងអប់រំ យុវជន និងកីឡា នាយកសាលា និងគ្រូបង្រៀន និង ទស្សនៈយល់ឃើញរបស់កុមារពិការអំពីសាលាកុមារមេត្រី/សាលាអាចចេញចូលបាន

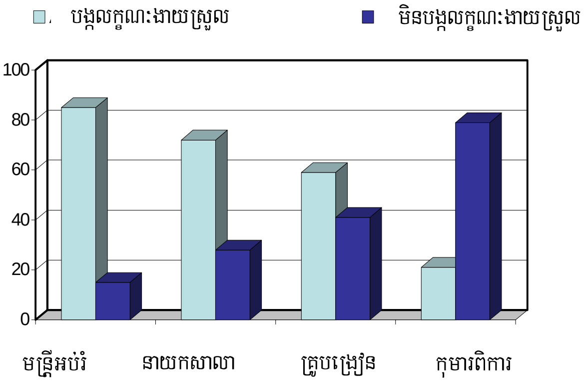

ដោយគួរឱ្យចាប់អារម្មណ៍ ការចេញចូលបាន និងភាពមេត្រីរបស់កុមារនៅក្នុងសាលារៀន ត្រូវបានរាយការណ៍ដោយមន្ត្រីនៃក្រសួងអប់រំ យុវជន និងកីឡា នាយកសាលា និងគ្រូបង្រៀន ច្រើនជាង សិស្សពិការខ្លួន

ឯង ។ ជាការពិត កុមារពិការ ៥៨% នៅក្នុងរបាយការណ៍ស្ទង់មតិនេះ បាននិយាយថា ពួកគេត្រូវបានបដិសេធន៍ មិនឱ្យចូលរៀននៅក្នុងប្រព័ន្ធសាលារដ្ឋក្នុងរយៈពេល២ឆ្នាំកន្លងមកនេះ ។

រូប ៤.១១: ភាគរយនៃកុមារពិការឆ្លើយថា គេបានត្រូវបដិសេធន៍មិនឱ្យចូលរៀននៅក្នុងប្រព័ន្ធសាលារដ្ឋក្នុង រយៈពេល២ឆ្នាំកន្លងមកនេះ

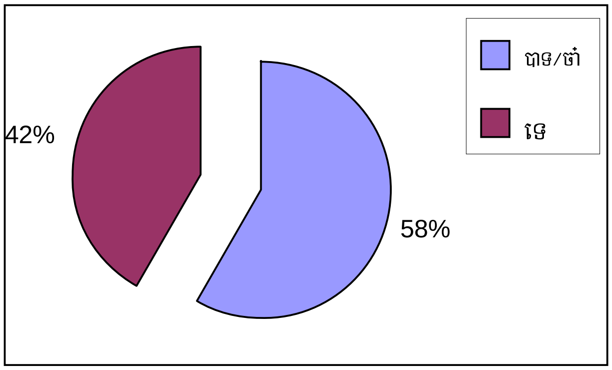

នេះសរឱ្យឃើញពីតម្រូវការចាំបាច់នូវឧបករណ៍ត្រួតពិនិត្យ និងវាយតម្លៃ ដើម្បីតាមដានពីវឌ្ឍនភាពនៃការអនុវត្តន៍ផែនការមេ ដើម្បីបញ្ចូលសម្លេងកុមារពិការ ។ កត្តាសំខាន់សម្រាប់អង្គការជនពិការកម្ពុជា ការរកឃើញនេះសរឱ្យឃើញយ៉ាងច្បាស់ពីតម្រូវការឱ្យអង្គការជនពិការកម្ពុជារក្សានូវការអង្កេតតាមដានយ៉ាងសកម្ម លើការអនុវត្តគោលនយោបាយអប់រំកុមារពិការ ។

ជំពូកទី ៥
សេចក្តីសន្និដ្ឋាន

គោលបំណងនៃការស្ទង់មតិនេះ គឺដើម្បីផ្តល់នូវទស្សនទានរួមអំពីស្ថានភាពបច្ចុប្បន្ននៃការអប់រំកុមារពិការនៅក្នុងតំបន់ដែលបានជ្រើសរើស។ វាផ្តល់នូវពតិមានគោលមួយចំនួនដែលនឹងជួយដល់អង្គការជនពិការកម្ពុជា ក្នុងការតាមដានមើលពីវឌ្ឍនភាពឆ្ពោះទៅរកការធ្វើឱ្យប្រសើឡើងដល់ការអប់រំកុមារពិការ។

អង្គការជនពិការកម្ពុជាសូមស្វាគមន៍ នូវកិច្ចខិតខំប្រឹងប្រែងធ្វើការរបស់ក្រសួងអប់រំ យុវជន និងកីឡា ក្នុងការឆ្ពោះទៅរកការធានាឱ្យបាននូវ "សិទ្ធិទទួលបាននូវការអប់រំសមស្របរបស់កុមារពិការ ដោយមានការគាំទ្រនូវតម្រូវការចាំបាច់ ដើម្បីជួយឱ្យពួកគេក្លាយទៅជាពលរដ្ឋកម្ពុជាប្រកបដោយសកត្តានុពលជាអតិបរមា" (ផែនការមេនៃការអប់រំកុមារពិការ ឆ្នាំ ២០០៩)។

លទ្ធផលនៃការសិក្សាបានបង្ហាញថា ការខ្វះចន្លោះមួយចំនួននាពេលបច្ចុប្បន្ន មានទំហំធំជាងអ្វីៗដែលមន្ត្រីក្រសួងអប់រំ យុវជន និងកីឡាអាចដឹងបាន។ វាទំនងជា តម្រូវឱ្យមានចរន្តទំនាក់ទំនងកាន់តែមានប្រសិទ្ធិភាពថែមទៀតរវាងមន្ត្រីក្រសួងអប់រំ យុវជន និងកីឡា និងសាលារៀន ទទួលយកជាការពិតនូវបញ្ហាដែលកុមារពិការជួបប្រទះ ក៏ដូចជាការតាមដាន និង វាយតម្លៃជាទៀងទាត់លើការអនុវត្តន៍ផែនការមេ។

- មន្ត្រីក្រសួងអប់រំ យុវជន និងកីឡា ទំនងជាបានទទួលដំណឹង និងយល់ដឹងអំពីគោលនយោបាយបច្ចុប្បន្នច្រើនជាងនាយកសាលា និងគ្រូបង្រៀន។ គោលនយោបាយនេះ ត្រូវបានធ្វើចប់សព្វគ្រប់នៅក្នុងខែមិនា ឆ្នាំ ២០០៨ ប៉ុន្តែវាបង្ហាញថា ព័តិមាន និងការបណ្តុះបណ្តាលអំពីគោលនយោបាយនេះនៅតាមសាលាមិនបានកើតឡើងតាមកាលបរិច្ឆេទកំណត់ទេ។
- មន្ត្រីក្រសួងអប់រំ យុវជន និងកីឡាបានទទួលការបណ្តុះបណ្តាល និងសម្ភារៈអប់រំច្រើនជាងគ្រូបង្រៀននៅឯសាលារៀនតាមមូលដ្ឋាន។ ជាថ្មីម្តងទៀត វាដូចជាមានការខ្វះចន្លោះរវាងការទទួលបានចំណេះដឹង និងពតិមាន និងការផ្ទេរចំណេះដឹងនេះតាមខ្សែបណ្តោយទាន់ពេលវេលា។
- ទស្សនៈយល់ឃើញរបស់មន្ត្រីក្រសួងអប់រំ យុវជន និងកីឡាអំពីសាលាដែលបង្កភាពងាយស្រួលដល់ការចេញចូល គឺផ្ទុយទៅនឹងទស្សនៈយល់ឃើញរបស់កុមារពិការ។ ស្ថានភាពបែបននេះ បង្ហាញពីកង្វះការយល់ដឹងពីបញ្ហានានាដែលកុមារពិការជួបប្រទះ។

អង្គការជនពិការកម្ពុជា មានការបារម្ភនៅត្រង់ថា ផែនការមេ កំណត់ការអនុវត្តគោលនោយបាយស្តីពីការអប់រំកុមារពិការតែនៅក្នុងមួយខេត្តមានមួយស្រុក សរុបទាំងអស់ចំនួន ១២ ខេត្ត ដែលបានទទួលការគាំទ្រ

ពីអង្គការយូនីសេស (ព្រៃវែង កំពង់ធំ ស្វាយរៀង ឧត្តមានជ័យ ស្ទឹងត្រែង និងកំពង់ស្ពឺ) និង គាំទ្រដោយគម្រោង គំនិតផ្តួចផ្តើមឆាប់រហ័ស (ព្រៃវែង កំពត កំពង់ធំ តាកែវ កែប និង កោះកុង)។ គ្មានការបញ្ជាក់ថា ពេលណា ដែលការសន្យាមាននៅក្នុងគោលនយោបាយស្តីពីការអប់រំកុមារពិការទេ ពោលគឺការទទួលបានការអប់រំ សមស្រប ដែលនឹងត្រូវអនុវត្តផ្សព្វផ្សាយយ៉ាងទូលំទូលាយនៅទូទាំងប្រទេស កម្ពុជា។

ផែនការមេបានកំណត់សូចនាករ និងសកម្មភាពយ៉ាងច្បាស់លាស់។ ទោះយ៉ាងណាក៏ដោយ ស្ថានភាពបច្ចុប្បន្ន នៅកម្ពុជា បង្ហាញថា មានឧបសគ្គធំខ្លះៗ ដែលនឹងធ្វើឱ្យមិនសម្រេចតាមគោលបំណងដែលបានលើក ឡើងនៅក្នុង ពេលកំណត់។ ឧទាហរណ៍ បើទោះជាផែនការមេ ស្នើសុំអោយមានការផ្តល់ការព្យាបាលអំពីការនិយាយដល់សិស្ស ដែលមានការពិបាកក្នុងការនិយាយក្តី គេត្រូវទទួលស្គាល់ថា ពេលបច្ចុប្បន្ននេះនៅកម្ពុជា គ្មានអ្នកឯកទេសព្យាបាលការ និយាយដែលអាចផ្តល់សេវានេះដល់កុមារបានទេ។

ឯកសារយោង

1. Asian Development Bank (1997). Disabled People and Development, Cambodia Country Report
2. Cambodia Socio-Economic Survey (2004).
3. Cambodia Demographic and Health Survey (2005). Preliminary Report. retrieved 12.01.2010 from http://cambodia.unfpa.org/docs/CDHS_Preliminary_Report_2005.pdf
4. Handicap International (HIF), (March, 2009). *Disability, Legal Obligations and Policies in Cambodia – A first orientation on inclusion of Disability and People with Disabilities.*
5. Hak, S. S. (2006). Research on Community Children with Disabilities barriers to access education, Odongk District, Kampong Speu province, Action on Disability and Development (ADD), Phnom Penh.
6. International Convenant on Economic, Social and Cultural Rights, retrieved 24.01.2010 from http://www2.ohchr.org/english/law/cescr.htm
7. Knowles, J. (2005). Health, Vulnerability & Poverty in Cambodia: Analysis of the 2004 Cambodia Socio-Economic Survey. The World Bank.
8. Law on the Protection and the Promotion of the Rights of Persons with Disabilities (2009).
9. Ministry of Education, Youth and Sport, EMIS Office, Department of Planning (2008). Education statistics & Indicators, 2007/2008, Phnom Penh
10. Ministry of Education, Youth and Sport (October, 2007). Education for All Law, Phnom Penh
11. Ministry of Education, Youth and Sport (December, 2007). Child Friendly School Policy, Phnom Penh.
12. Ministry of Education, Youth and Sport (2008). Policy on Education on for Children with Disabilities, Phnom Penh.
13. Ministry of Education, Youth and Sport (September, 2009). Education Children with Disabilities Master Plan 2009-2011. Phnom Penh
14. Ministry of Education, Youth and Sport (2009). *Annual Operational Plan 2009*
15. Millennium Development Goals, Royal Government of Cambodia
16. Ministry of Planning (MoP) (May, 2007). Progress in achieving Cambodia Millennium Development Goals: Challenges and Opportunities, Phnom Penh.

17. Ministry of Education, Youth and Sport (December, 2007). *Education Law*,(unofficial translation to English), Phnom Penh
18. National Institute of Statistics, Ministry of Planning (NIS, MoP), (2009). General Population Census of Cambodia 2008, National Report on Final Census Results, Phnom Penh, Cambodia.

19. Royal Government of Cambodia, National Strategic Development Plan 2006-2010

20. United Nations (September, 1990). The United Nation Convention on the Right of the Child,

21. United Nations (UN) (2000), Millennium Development Goal

ឧបសម្ព័ន្ធ ១. លិខិតអនុញ្ញាតពីក្រសួងអប់រំ យុវជន និងកីឡា

ព្រះរាជាណាចក្រកម្ពុជា
ជាតិ សាសនា ព្រះមហាក្សត្រ

ក្រសួងអប់រំ យុវជន និងកីឡា
លេខ : ៤៧០០ អយក.ឃក

រាជធានីភ្នំពេញ ថ្ងៃទី ២០ ខែកក្កដា ឆ្នាំ ២០០៩

រដ្ឋមន្ត្រីក្រសួងអប់រំ យុវជន និងកីឡា

ជម្រាបមក

លោកប្រធានមន្ទីរអប់រំ យុវជន និងកីឡា ខេត្តកំពង់ចាម ស្វាយរៀង
កំពត បន្ទាយមានជ័យ និងកំពង់ស្ពឺ

កម្មវត្ថុ : សំណើសុំសម្ភាសន៍របស់អង្គការជនពិការកម្ពុជា ជាមួយមន្ត្រីអប់រំខេត្ត និងស្រុក ស្តីពីការអនុវត្តគោលនយោបាយអប់រំកុមារពិការ ។

យោង : លិខិតលេខ ១៣២/០៩ អពក ចុះថ្ងៃទី១៦ ខែមិថុនា ឆ្នាំ ២០០៩ របស់អង្គការជនពិការកម្ពុជា

តពាមកម្មវត្ថុ និងយោងខាងលើ ខ្ញុំសូមជម្រាបលោកប្រធានថា កន្លងមកក្រសួងអប់រំ យុវជន និងកីឡា សហការជាមួយអង្គការជាតិ និង អន្តរជាតិអនុវត្តកម្មវិធីអប់រំកុមារពិការ ចំនួន ១៥ ខេត្ត ក្រុង ។

ដើម្បីពង្រឹងការអនុវត្តកម្មវិធីអប់រំកុមារពិការ ស្របតាមគោលនយោបាយអប់រំកុមារពិការ អង្គការជនពិការកម្ពុជា ស្នើសុំធ្វើការសម្ភាសន៍ជាមួយមន្ត្រីអប់រំខេត្ត ក្រុង និងស្រុក (សមាសភាពជូនភ្ជាប់) នៅក្នុងខេត្តរបស់អស់លោក ចាប់ពីខែសីហា ដល់ខែតុលា ឆ្នាំ២០០៩ តាមកម្មវិធីនិងកាលបរិច្ឆេទ(ជូនភ្ជាប់) ។

អាស្រ័យហេតុនេះ សូមលោកប្រធានជួយបង្កលក្ខណៈ និងសម្រួលដល់ដំណើរការនៃការ សម្ភាសន៍នេះឱ្យប្រព្រឹត្តទៅប្រកបដោយជោគជ័យ ។

សូមលោកប្រធានទទួលនូវការរាប់អានដ៏ស្មោះអំពីខ្ញុំ ។

ចម្លងជូន :
- -ខុទ្ទកាល័យឯកឧត្តមរដ្ឋមន្ត្រីក្រសួងអប់រំ យុវជន និង កីឡា
- -អង្គការពាក់ព័ន្ធក្រោមឱវាទក្រសួងអប់រំ យុវជន និង កីឡា
- -សាលាខេត្ត កំពង់ចាម ស្វាយរៀង កំពង់ស្ពឺ បន្ទាយមានជ័យ និងកំពត "ដើម្បីជ្រាបជាព័ត៌មាន"
- -អង្គការជនពិការកម្ពុជា "ដើម្បីអនុវត្ត"
- -កាលប្បវត្តិ- ឯកសារ-នា.បគ

អ៊ឹម_សិទ្ធី

ឧបសម្ព័ន្ធ ២. បញ្ជីឈ្មោះអ្នកផ្តល់ពត៌មានសំខាន់ៗ

ល.រ	ឈ្មោះ	អង្គការ/ស្ថាប័ន	តួនាទី
១	ម៉ាយ៉ា កល្យាណផ្ទ	ក្រសួងអប់រំ យុវជន និងកីឡា	ទីប្រឹក្សាការអប់រំបញ្ចូលគ្នា
២	ញាន សារឿន	ក្រសួងអប់រំ យុវជន និងកីឡា	ប្រធានការិយាល័យអប់រំពិសេស
៣	ចាន់ សារិន	អង្គការ ហាការ	ប្រធានកម្មវិធីផ្ទះនៃក្តីញញឹម
៤	សុន សុងហាក់	អង្គការសកម្មភាពលើពិការភាពនិងអភិវឌ្ឍន៍	ប្រធានគំរោងឃ្លាំមើលការរំលោភសិទ្ធិជនពិការ
៥	ស៊ឹម កុសល	អង្គការជនពិការអន្តរជាតិ ប្រទេសប៊ែលហ្ស៊ិច	ប្រធានគ្រប់គ្រងកម្មវិធី
៦	ណូណូ លូវីស ហាហូហ្វ	ភាពជាដៃគូអប់រំនៃអង្គការមិនមែនរដ្ឋាភិបាល	ទីប្រឹក្សាយុទ្ធនាការជាសកលសំរាប់ការអប់រំ
៧	ទេព រដ្ឋា	គ្រួសារថ្មី	គ្រូបង្រៀនកុមារពិការ
៨	ឈុំ សំអាន	ការិយាល័យអប់រំពិសេស	មន្ត្រីការិយាល័យ
៩	កង សុផល	អង្គការជនពិការអន្តរជាតិ ប្រទេសបារាំង	មន្ត្រីគ្រប់គ្រងកម្មវិធី
១០	ស្វាយ ស៊ីមន	សមាគមន៏មាតាបិតាកុមារបិការ	ប្រធានសមាគមន៍ឪពុកម្តាយ
១១	អ៊ូ សុឃឹម	ក្រុមប្រឹក្សាសកម្មភាពជន ពិការ	មន្ត្រីសំរបសំរួលកម្មវិធី
១២	គាត សុខលី	កម្មវិធីអភិវឌ្ឍន៏មនុស្សថ្លង់	អ្នកគ្រប់គ្រង
១៣	យ៉ា ថារី	អង្គការថាស់	គ្រូបង្រៀនកុមារពិការ

ឧបសម្ព័ន្ធ ៣៖ បញ្ជីសំណួរ

គំរូសំណួរសំរាប់ការស្ទង់មតិ

A.សំរាប់មន្ត្រីសិក្សាធិការ

គោលបំណងនៃការស្រាវជ្រាវ៖

- ដើម្បីសិក្សាពីប្រព័ន្ធច្បាប់ គោលនយោបាយ និងការអនុវត្តន៏ការអប់រំកុមារពិការដោយធ្វើការប្រៀបធៀបជាមួយ និង អនុសញ្ញាអន្តរជាតិស្តីពីសិទ្ធិ ជនពិការ
- ដើម្បីសិក្សាអំពីស្ថានភាពជាក់ស្តែងនៃការអនុវត្តគោលនយោបាយអប់រំសំរាប់កុមារពិការ នៅក្នុងប្រទេសកម្ពុជា
- ដើម្បីសិក្សាស្វែងយល់ និងចង្អុលបង្ហាញពីគោលប្រតិបត្តិល្អរបស់ប្រទេសកម្ពុជា និងប្រទេសនានាដែលទាក់ទងនឹងការអប់រំកុមារពិការ
- ដើម្បីផ្តល់នូវអនុសាសន៏សម្រាប់អ្នកកសាងគោលនយោបាយ អ្នកអនុវត្តន៏ ការងារអប់រំកុមារពិការ និង ជនពិការទូទៅ

ការណែនាំពីការសំភាសន៏៖

ខ្ញុំសូមថ្លែងអំណរគុណយ៉ាងជ្រាលជ្រៅដល់ការចំណាយពេលវេលាដ៏មានតំលៃក្នុងកិច្ចសំភាន៏ជាមួយនឹងសំណួរខាងក្រោមនេះ។ ហើយ សូមផ្តល់ចំលើយដ៏ស្មោះត្រង់របស់អ្នក ដោយមិនលាក់ទុក។ ចំលើយរបស់អ្នកនឹងយកទៅប្រើប្រាស់ដ៏សមស្រប និងរក្សាជាការសំងាត់។

ឈ្មោះអ្នកសំភាសន៏________________________ ថ្ងៃធ្វើការសំភាន៏: ________________

ឈ្មោះអ្នកផ្តល់ចំលើយ______________________ តួនាទី __________ ភេទ ____

ភូមិ ______________________________ ឃុំ _________________________

ស្រុក ______________________________ ខេត្ត: _______________________

1. តើអ្នកដឹងអំពីគោលនយោបាយអប់រំសំរាប់កុមារពិការទេ? 1.1. ☐ដឹង 1.2. ☐មិនដឹង

2. តើអ្នកបានដឹងតាមរបៀបណា?

 2.1______ ទទួលការបណ្តុះបណ្តាលពីក្រសួង និង មន្ទីរអប់រំ យុវជន និង កីឡា

 2.2______ ទទួលការបណ្តុះបណ្តាលពីអង្គការក្រៅរដ្ឋាភិបាល

 2.3______ ទទួលពត៌មានពី ក្រសួង និង មន្ទីរអប់រំ យុវជន និង កីឡា ប៉ុន្តែមិនបានទទួលការបណ្តុះបណ្តាល

 2.4______ ទទួលពត៌មានពីអង្គការមិនមែនរដ្ឋាភិបាល ប៉ុន្តែមិនបានទទួលការបណ្តុះបណ្តាល

2.5_____ ការទំនាក់ទំនងក្រៅផ្លូវការ

2.6_____ រៀនតាម ទូរទស្សន៍ វិទ្យុ

2.7.ផ្សេងៗ: ____

3. តើអ្នកបានដឹងនៅពេលណា?

3.1_____ ៦ ខែ កន្លងមក

3.2_____ ចន្លោះ ៦ ខែ និង ១ ឆ្នាំកន្លងមក

3.3_____ លើសពី ១ ឆ្នាំកន្លងមក

4. តើអ្នកជាប់ពាក់ព័ន្ធដូចម្តេចដែរ ក្នុងក្នុងការផ្តល់ពតិមានទៅអោយសហគមន៍ ?

4.1_____ ផ្តល់ពតិមានទៅអោយក្រុមប្រឹក្សាឃុំ

4.2_____ ផ្តល់ពតិមានទៅអោយមេឃុំ

4.3_____ សំរបសំរួលកិច្ចប្រជុំសហគមន៍ជាមួយមាតាបិតាកុមារ

4.4.ផ្សេងៗ ____

5. តើអ្នកធ្លាប់ទទួលវគ្គបណ្តុះបណ្តាលលើមាតិកានៃគោលនយោបាយទេ? 5.1.☐ធ្លាប់ 5.2.☐មិនធ្លាប់

6. តើអ្នកធ្លាប់បានទទួលគោលការណ៍អនុវត្តគោលនយោបាយនេះទេ? 6.1.☐ធ្លាប់ 6.2.☐មិនធ្លាប់

7. តើអ្នកធ្លាប់ទទួលវគ្គបណ្តុះបណ្តាលលើការកំណត់ពិការភាពរបស់កុមារទេ? 7.1.☐ធ្លាប់ 7.2.☐មិនធ្លាប់

8. តើអ្នកធ្លាប់ទទួលវគ្គបណ្តុះបណ្តាលលើសំភារៈបង្រៀនកុមារពិការទេ? 8.1.☐ធ្លាប់ 8.2.☐មិនធ្លាប់

9. តើអ្នកធ្លាប់ទទួលសំភារៈសំរាប់បង្រៀនកុមារពិការ? 9.1.☐ធ្លាប់ 9.2.☐មិនធ្លាប់

10. តើសាលារៀនរបស់អ្នកមានសុវត្ថិភាពសំរាប់កុមារពិការទេ? 10.1.☐មាន 10.2.☐មិនមាន

11. តើសាលារៀនរបស់អ្នកបានបង្កលក្ខណៈងាយស្រួលសល់កុមារពិការទេ? 11.1.☐បានផ្តល់ 11.2.☐មិនបានផ្តល់

12. តើអ្នកបានដឹងពីចំនួនកុមារពិការនៅក្នុងតំបន់របស់អ្នកតាមរបៀបណា?

12.1_____ ទទួលពតិមានពីអភិបាលស្រុក/អាជ្ញាធរស្រុក

12.2_____ គ្រូជ្រើសរើសសិស្សពិការចេញពីបញ្ជីឈ្មោះសិស្ស

12.3_____ ការស្រាវជ្រាវរបស់ក្រសួងនិងមន្ទីរអប់រំ យុវជន និង កីឡា

12.4_____ ការស្រាវជ្រាវដោយមន្ត្រីសិក្សាធិការក្នុងតំបន់

12.5.ផ្សេងៗ ____

13. តើមានសិស្សពិការចំនួនប៉ុន្មាននៅក្នុងតំបន់របស់អ្នក?

13.1_____ តិចជាង ៥០

13.2_____ ចន្លោះ ៥០ ទៅ ១០០

13.3_____ ចន្លោះ ១០០ ទៅ ១៥០

13.4_____ ចន្លោះ ១៥០ ទៅ ២០០

13.5_____ ចន្លោះ ២០០ ទៅ ២៥០

13.6_____ ច្រើនជាង ២៥០

14. តើអ្នកលើកទឹកចិត្តកុមារពិការអោយទៅសាលារៀនដោយរបៀបណានៅក្នុងតំបន់របស់អ្នក?

14.1_____ ទៅជួបមាតាបិតាកុមារពិការនៅតាមផ្ទះ

14.2_____ លើកទឹកចិត្តសិស្សដទៃអោយនាំកុមារពិការមកសាលារៀន

14.3_____ បង្កើតកិច្ចប្រជុំផ្សព្វផ្សាយដល់សហគមន៍

14.4_____ ណែនាំគ្រូអោយស្វាគមន៍សិស្សពិការ

14.5.ផ្សេងៗ ____

15. តើសហគមន៍ជាប់ពាក់ព័ន្ធនិងការអនុវត្តគោលនយោបាយដូចម្តេចនៅក្នុងតំបន់របស់អ្នក?

15.1_____ សហគមន៍ផ្តល់ថវិកាគាំទ្រលើការអនុវត្តគោលនយោបាយ

15.2_____ សហគមន៍បានផ្តល់ធនធានគាំទ្រដើម្បីជាជំនួយក្នុងការអនុវត្តគោលនយោបាយ

15.3_____ សហគមន៍គាំទ្រដល់គ្រូ ដើម្បីជាជំនួយក្នុងការអនុវត្តគោលនយោបាយ

15.4_____ សហគមន៍មិនបានគាំទ្រទេ

15.5.ផ្សេងៗ ____

16. តើអ្នកគិតថាអ្វីជាការប្រឈមមុខចំបងក្នុងការអនុវត្តគោលនយោបាយអប់រំសំរាប់កុមារពិការ?

16.1_____ កង្វះនៃការយល់ដឹង

16.2_____ កង្វះថវិកា

16.3_____ មិនមានការទទួលខុសត្រូវពីគ្រូបង្រៀន

16.4_____ ខ្វះការបណ្តុះបណ្តាលសំរាប់គ្រូ និង មន្រ្តីអប់រំ

16.5_____ ខ្វះធនធាន និង សំភារៈបង្រៀន, គោលការណ៍ណែនាំសំរាប់បង្រៀន ។ល។

16.6_____ ខ្វះការទទួលខុសត្រូវពីក្រសួង និង មន្ទីរអប់រំ យុវជន និងកីឡា

16.7ផ្សេងៗ ____

17. តើបញ្ហាទាំងនេះនឹងដោះស្រាយដូចម្តេច?

____

____

____

____

____

18. តើអ្វីជាការប្រឈមមុខចំបងក្នុងការអប់រំកុមារពិការ?

18.1_____ កុមារពិការមិនចង់ចូលរៀន

18.2_____ កុមារពិការមានអាកប្បកិរិយាមិនល្អ

18.3_____ កុមារពិការមិនមកសាលារៀន

18.4_____ គ្រូមិនមានធនធាន

18.5_____ គ្រូមិនបានបណ្តុះបណ្តាល/មានចំណេះដឹងខាងពិការភាព

18.6_____ គ្រូមិនមានពេលវេលាជួយកុមារពិការ

18.7_____ គ្រូគិតថាមានការលំបាកក្នុងការបង្រៀនកុមារពិការ

18.8_____ សិស្សផ្សេងទៀតរើសអើងកុមារពិការe

18.9.ផ្សេងៗ ____

19. តើការបញ្ហាទាំងនេះនឹងដោះស្រាយដូចម្តេច?

____

____

____

____

____

____

កំរងសំណួរសំរាប់ការស្ទង់មតិ

B.សំរាប់នាយកសាលា

គោលបំណងនៃការស្រាវជ្រាវៈ

- ដើម្បីសិក្សាពីប្រព័ន្ធច្បាប់ គោលនយោបាយ និងការអនុវត្តន៍ការអប់រំកុមារពិការដោយធ្វើការប្រៀបធៀបជាមួយ និង អនុសញ្ញាអន្តរជាតិស្តីពីសិទ្ធិ ជនពិការ
- ដើម្បីសិក្សាអំពីស្ថានភាពជាក់ស្តែងនៃការអនុវត្តគោលនយោបាយអប់រំសំរាប់កុមារពិការ នៅក្នុងប្រទេសកម្ពុជា
- ដើម្បីសិក្សាស្វែងយល់ និងចង្អុលបង្ហាញពីគោលប្រតិបត្តិល្អរបស់ប្រទេសកម្ពុជា និងប្រទេសនានាដែលទាក់ទងនឹង ការអប់រំ កុមារពិការ
- ដើម្បីផ្តល់នូវអនុសាសន៏សម្រាប់អ្នកកសាងគោលនយោបាយ អ្នកអនុវត្តន៍ ការងារអប់រំកុមារពិការ និង ជនពិការទូទៅ

ការណែនាំពីការសំភាសន៏ៈ

ខ្ញុំសូមថ្លែងអំណរគុណយ៉ាងជ្រាលជ្រៅដល់ការចំណាយពេលវេលាដ៏មានតំលៃក្នុងកិច្ចសំភាន៏ជាមួយនឹងសំណួរខាង ក្រោម នេះ។ ហើយ សូមផ្តល់ចំលើយដ៏ស្មោះត្រង់របស់អ្នក ដោយមិនលាក់ទុក។ ចំលើយរបស់អ្នកនឹងយកទៅប្រើប្រាស់ដ៏សម ស្រប និងរក្សាជាការសំងាត់។

ឈ្មោះអ្នកសំភាសន៏_______________________ ថ្ងៃធ្វើការសំភាន៏: _______________________

ឈ្មោះអ្នកផ្តល់ចំលើយ_____________________ តួនាទី _______________ ភេទ __________

ភូមិ _______________________________ ឃុំ _______________________________

ស្រុក _______________________________ ខេត្ត _______________________________

ឈ្មោះសាលារៀនៈ ____

1. តើអ្នកដឹងអំពីគោលនយោបាយអប់រំសំរាប់កុមារពិការទេ? 1.1.☐ដឹង 1.2.☐មិនដឹង

2. តើអ្នកបានដឹងតាមរបៀបណា?

   2.1 _____ ទទួលការបណ្តុះបណ្តាលពីក្រសួង និង មន្ទីរអប់រំ យុវជន និង កីឡា

   2.2 _____ ទទួលការបណ្តុះបណ្តាលពីអង្គការក្រៅរដ្ឋាភិបាល

   2.3 _____ ទទួលពត៌មានពី ក្រសួង និង មន្ទីរអប់រំ យុវជន និង កីឡា ប៉ុន្តែមិនបានទទួលការបណ្តុះបណ្តាល

2.4 ______ ទទួលពត្តិមានពីអង្គការមិនមែនរដ្ឋាភិបាល ប៉ុន្តែមិនបានទទួលការបណ្តុះបណ្តាល

2.5 ______ ការទំនាក់ទំនងក្រៅផ្លូវការ

2.6 ______ រៀនតាមទូរទស្សន៍ វិទ្យុ

2.7.ផ្សេងៗ: ____

3. តើអ្នកបានដឹងនៅពេលណា?

3.1 ______ ៦ ខែ កន្លងមក

3.2 ______ ចន្លោះ ៦ ខែ និង ១ ឆ្នាំកន្លងមក

3.3 ______ លើសពី ១ ឆ្នាំកន្លងមក

4. តើអ្នកជាប់ពាក់ព័ន្ធដូចម្តេចដែរ ក្នុងក្នុងការផ្តល់ពតិមានទៅអោយសហគមន៏?

4.1 ______ ផ្តល់ពតិមានទៅអោយក្រុមប្រឹក្សាឃុំ

4.2 ______ ផ្តល់ពតិមានទៅអោយមេឃុំ

4.3 ______ សំរបសំរួលកិច្ចប្រជុំសហគមន៏ជាមួយមាតាបិតាកុមារ

4.4.ផ្សេងៗ ____

5. តើអ្នកធ្លាប់ទទួលវគ្គបណ្តុះបណ្តាលលើមាតិកានៃគោលនយោបាយទេ? 5.1.☐ធ្លាប់ 5.2.☐មិនធ្លាប់

6. តើអ្នកធ្លាប់បានទទួលគោលការណ៏អនុវត្តគោលនយោបាយនេះទេ? 6.1.☐ធ្លាប់ 6.2.☐មិនធ្លាប់

7. តើអ្នកធ្លាប់ទទួលវគ្គបណ្តុះបណ្តាលលើការកំណត់ពិការភាពរបស់កុមារទេ? 7.1.☐ធ្លាប់ 7.2.☐មិនធ្លាប់

8. តើអ្នកធ្លាប់ទទួលវគ្គបណ្តុះបណ្តាលលើសំភារៈបង្រៀនកុមារពិការទេ? 8.1.☐ធ្លាប់ 8.2.☐មិនធ្លាប់

9. តើអ្នកធ្លាប់ទទួលសំភារៈសំរាប់បង្រៀនកុមារពិការ? 9.1.☐ធ្លាប់ 9.2.☐មិនធ្លាប់

10. តើសាលារៀនរបស់អ្នកមានសុវត្ថិភាពសំរាប់កុមារពិការទេ? 10.1.☐មាន 10.2.☐មិនមាន

11. តើសាលារៀនរបស់អ្នកបានបង្កលក្ខណៈងាយស្រួលសល់កុមារពិការទេ? 11.1.☐បានផ្តល់ 11.2.☐មិនបានផ្តល់

12. តើអ្នកបានដឹងពីចំនួនកុមារពិការនៅក្នុងសាលារៀនរបស់អ្នកតាមរបៀបណា?

12.1______ ទទួលពតិមានពីអភិបាលស្រុក/អាជ្ញាធរស្រុក

12.2______ គ្រូជ្រើសរើសសិស្សពិការចេញពីបញ្ជីឈ្មោះសិស្ស

12.3_____ ការស្រាវជ្រាវរបស់ក្រសួងនិងមន្ទីរអប់រំ យុវជន និង កីឡា

12.4_____ ការស្រាវជ្រាវដោយមន្ត្រីសិក្សាធិការក្នុងតំបន់

12.5.ផ្សេងៗ ____

13. តើមានសិស្សពិការចំនួនប៉ុន្មាននៅក្នុងសាលារៀនរបស់អ្នក?

13.1 _____ តិចជាង ៥

13.2 _____ ចន្លោះ ៥ ទៅ ១០

13.3 _____ ចន្លោះ ១០ ទៅ ១៥

13.4 _____ ចន្លោះ ១៥ ទៅ ២០

13.5 _____ ចន្លោះ ២០ ទៅ ៣០

13.6 _____ ចន្លោះ ៣០ ទៅ ៤០

13.7 _____ ចន្លោះ ៤០ ទៅ ៥០

13.8 _____ លើសពី ៥០

14. តើអ្នកលើកទឹកចិត្តកុមារពិការអោយទៅសាលារៀនដោយរបៀបណានៅក្នុងតំបន់របស់អ្នក?

14.1 _____ ទៅជួបមាតាបិតាកុមារពិការនៅតាមផ្ទះ

14.2 _____ លើកទឹកចិត្តសិស្សដទៃអោយនាំកុមារពិការមកសាលារៀន

14.3 _____ បង្កើតកិច្ចប្រជុំផ្សព្វផ្សាយដល់សហគមន៍

14.4 _____ ណែនាំគ្រូអោយស្វាគមន៍សិស្សពិការ

14.5.ផ្សេងៗ ____

15. តើសហគមន៍ជាប់ពាក់ព័ន្ធនិងការអនុវត្តគោលនយោបាយដូចម្តេចនៅក្នុងសាលារៀនរបស់អ្នក?

15.1 _____ សហគមន៍ផ្តល់ថវិកាគាំទ្រលើការអនុវត្តគោលនយោបាយ

15.2 _____ សហគមន៍បានផ្តល់ធនធានគាំទ្រដើម្បីជាជំនួយក្នុងការអនុវត្តគោលនយោបាយ

15.3 _____ សហគមន៍គាំទ្រដល់គ្រូ ដើម្បីជាជំនួយក្នុងការអនុវត្តគោលនយោបាយ

15.4 _____ សហគមន៍មិនបានគាំទ្រទេ

15.5.ផ្សេងៗ ____

16. តើអ្នកគិតថាអ្វីជាការប្រឈមមុខចំបងក្នុងការអនុវត្តគោលនយោបាយអប់រំសំរាប់កុមារពិការ?

16.1 ______ កង្វះនៃការយល់ដឹង

16.2 ______ កង្វះថវិកា

16.3 ______ មិនមានការទទួលខុសត្រូវពីគ្រូបង្រៀន

16.4 ______ ខ្វះការបណ្តុះបណ្តាលសំរាប់គ្រូ និង មន្ត្រីអប់រំ

16.5 ______ ខ្វះធនធាន និង សំភារៈបង្រៀន, គោលការណ៍ណែនាំសំរាប់បង្រៀន ។ល។

16.6 ______ ខ្វះការទទួលខុសត្រូវពីក្រសួង និង មន្ទីរអប់រំ យុវជន និង កីឡា

16.7.ផ្សេងៗ ____

17. តើបញ្ហាទាំងនេះនឹងដោះស្រាយដូចម្តេច?

____

____

____

____

____

18. តើអ្វីជាការប្រឈមមុខចំបងក្នុងការអប់រំកុមារពិការ?

18.1______ កុមារពិការមិនចង់ចូលរៀន

18.2______ កុមារពិការមានអាកប្បកិរិយាមិនល្អ

18.3______ កុមារពិការមិនមកសាលារៀន

18.4______ គ្រូមិនមានធនធាន

18.5______ គ្រូមិនបានបណ្តុះបណ្តាល/មានចំណេះដឹងខាងពិការភាព

18.6______ គ្រូមិនមានពេលវេលាជួយកុមារពិការ

18.7______ គ្រូគិតថាមានការលំបាកក្នុងការបង្រៀនកុមារពិការ

18.8______ សិស្សផ្សេងទៀតរើសអើងកុមារពិការe

18.9.ផ្សេងៗ ____

19. តើការបញ្ហាទាំងនេះនឹងដោះស្រាយដូចម្តេច?

គំរូសំណួរសំរាប់ការសម្ភាសន៍

C.សំរាប់គ្រូបង្រៀន

គោលបំណងនៃការស្រាវជ្រាវះ

- ដើម្បីសិក្សាពីប្រព័ន្ធច្បាប់ គោលនយោបាយ និងការអនុវត្តន៍ការអប់រំកុមារពិការដោយធ្វើការប្រៀបធៀបជាមួយ និង អនុសញ្ញាអន្តរជាតិស្តីពីសិទ្ធិ ជនពិការ
- ដើម្បីសិក្សាអំពីស្ថានភាពជាក់ស្តែងនៃការអនុវត្តគោលនយោបាយអប់រំសំរាប់កុមារពិការ នៅក្នុងប្រទេសកម្ពុជា
- ដើម្បីសិក្សាស្វែងយល់ និងចង្អុលបង្ហាញពីគោលប្រតិបត្តិល្អរបស់ប្រទេសកម្ពុជា និងប្រទេសនានាដែលទាក់ទងនឹងការអប់រំ កុមារពិការ
- ដើម្បីផ្តល់នូវអនុសាសន៍សម្រាប់អ្នកកសាងគោលនយោបាយ អ្នកអនុវត្តន៍ ការងារអប់រំកុមារពិការ និង ជនពិការទូទៅ

ការណែនាំពីការសំភាសន៍ះ

ខ្ញុំសូមថ្លែងអំណរគុណយ៉ាងជ្រាលជ្រៅដល់ការចំណាយពេលវេលាដ៏មានតំលៃក្នុងកិច្ចសំភាន៍ជាមួយនឹងសំណួរខាង ក្រោមនេះ។ ហើយ សូមផ្តល់ចំលើយដ៏ស្មោះត្រង់របស់អ្នក ដោយមិនលាក់ទុក។ ចំលើយរបស់អ្នកនឹងយកទៅប្រើប្រាស់ដ៏សមស្រប និងរក្សាជាការសំងាត់។

ឈ្មោះអ្នកសំភាសន៏______________________________ ថ្ងៃធ្វើការសំភាន៏: ____________________

ឈ្មោះអ្នកផ្តល់ចំលើយ____________________________ តួនាទី ________________ ភេទ _____

ភូមិ _______________________________________ ឃុំ ____________________________

ស្រុក _______________________________________ ខេត្ត ____________________________

ឈ្មោះសាលារៀនះ ____

1. តើអ្នកដឹងអំពីគោលនយោបាយអប់រំសំរាប់កុមារពិការទេ? 1.1.☐ដឹង 1.2.☐មិនដឹង

2. តើអ្នកបានដឹងតាមរបៀបណា?

   2.1_____ ទទួលការបណ្តុះបណ្តាលពីក្រសួង និង មន្ទីរអប់រំ យុវជន និង កីឡា

   2.2_____ ទទួលការបណ្តុះបណ្តាលពីអង្គការក្រៅរដ្ឋាភិបាល

2.3_____ ទទួលពត៌មានពី ក្រសួង និង មន្ទីរអប់រំ យុវជន និង កីឡា ប៉ុន្តែមិនបានទទួលការបណ្តុះបណ្តាល

2.4_____ ទទួលពត៌មានពីអង្គការមិនមែនរដ្ឋាភិបាល ប៉ុន្តែមិនបានទទួលការបណ្តុះបណ្តាល

2.5_____ ការទំនាក់ទំនងក្រៅផ្លូវការ

2.6_____ រៀនតាមទូរទស្សន៍ វិទ្យុ

2.7.ផ្សេងៗ: ______________________________

3. តើអ្នកបានដឹងនៅពេលណា?

3.1_____ ៦ ខែ កន្លងមក

3.2_____ ចន្លោះ ៦ ខែ និង ១ ឆ្នាំកន្លងមក

3.3_____ លើសពី ១ ឆ្នាំកន្លងមក

4. តើអ្នកជាប់ពាក់ព័ន្ធដូចម្តេចដែរ ក្នុងក្នុងការផ្តល់ពតិមានទៅអោយសហគមន៍?

4.1_____ ផ្តល់ពតិមានទៅអោយក្រុមប្រឹក្សាឃុំ

4.2_____ ផ្តល់ពតិមានទៅអោយមេឃុំ

4.3_____ សំរបសំរួលកិច្ចប្រជុំសហគមន៍ជាមួយមាតាបិតាកុមារ

4.4.ផ្សេងៗ ______________________________

5. តើអ្នកធ្លាប់ទទួលវគ្គបណ្តុះបណ្តាលលើមាតិកានៃគោលនយោបាយទេ? 5.1.☐ធ្លាប់ 5.2.☐មិនធ្លាប់

6. តើអ្នកធ្លាប់បានទទួលគោលការណ៍អនុវត្តគោលនយោបាយនេះទេ? 6.1.☐ធ្លាប់ 6.2.☐មិនធ្លាប់

7. តើអ្នកធ្លាប់ទទួលវគ្គបណ្តុះបណ្តាលលើការកំណត់ពិការភាពរបស់កុមារទេ? 7.1.☐ធ្លាប់ 7.2.☐មិនធ្លាប់

8. តើអ្នកធ្លាប់ទទួលវគ្គបណ្តុះបណ្តាលលើសំភារៈបង្រៀនកុមារពិការទេ? 8.1.☐ធ្លាប់ 8.2.☐មិនធ្លាប់

9. តើអ្នកធ្លាប់ទទួលសំភារៈសំរាប់បង្រៀនកុមារពិការ? 9.1.☐ធ្លាប់ 9.2.☐មិនធ្លាប់

10. តើសាលារៀនរបស់អ្នកមានសុវត្ថិភាពនិងបង្គលក្ខណៈងាយស្រួលសំរាប់កុមារពិការទេ?

10.1.☐មាន 10.2.☐មិនមាន

11. តើអ្នកបានដឹងពីចំនួនកុមារពិការនៅក្នុងសាលារៀនរបស់អ្នកតាមរបៀបណា?

11.1_____ ទទួលពតិមានពីអភិបាលស្រុក/អាជ្ញាធរស្រុក

11.2_____ គ្រូជ្រើសរើសសិស្សពិការចេញពីបញ្ជីឈ្មោះសិស្ស

11.3_____ ការស្រាវជ្រាវរបស់ក្រសួងនិងមន្ទីរអប់រំ យុវជន និង កីឡា

11.4_____ ការស្រាវជ្រាវដោយមន្ត្រីសិក្សាធិការក្នុងតំបន់

11.5.ផ្សេងៗ ____

12. តើមានសិស្សពិការចំនួនប៉ុន្មាននៅក្នុងសាលារៀនរបស់អ្នក?

12.1_____ តិចជាង ៥

12.2_____ ចន្លោះ ៥ ទៅ ១០

12.3_____ ចន្លោះ ១០ ទៅ ១៥

12.4_____ ចន្លោះ ១៥ ទៅ ២០

12.5_____ ចន្លោះ ២០ ទៅ ៣០

12.6_____ ចន្លោះ ៣០ ទៅ ៤០

12.7_____ ចន្លោះ ៤០ ទៅ ៥០

12.8_____ លើសពី ៥០

13. តើអ្នកលើកទឹកចិត្តកុមារពិការអោយទៅសាលារៀនដោយរបៀបណានៅក្នុងតំបន់របស់អ្នក?

13.1_____ ទៅជួបមាតាបិតាកុមារពិការនៅតាមផ្ទះ

13.2_____ លើកទឹកចិត្តសិស្សដ៏ទៃអោយនាំកុមារពិការមកសាលារៀន

13.3_____ បង្កើតកិច្ចប្រជុំផ្សព្វផ្សាយដល់សហគមន៍

13.4_____ ណែនាំគ្រូអោយស្វាគមន៍សិស្សពិការ

13.5.ផ្សេងៗ ____

14. តើសហគមន៍ជាប់ពាក់ព័ន្ធនិងការអនុវត្តគោលនយោបាយដូចម្ដេចនៅក្នុងសាលារៀនរបស់អ្នក?

14.1_____ សហគមន៍ផ្ដល់ថវិកាគាំទ្រលើការអនុវត្តគោលនយោបាយ

14.2_____ សហគមន៍បានផ្ដល់ធនធានគាំទ្រដើម្បីជាជំនួយក្នុងការអនុវត្តគោលនយោបាយ

14.3_____ សហគមន៍គាំទ្រដល់គ្រូ ដើម្បីជាជំនួយក្នុងការអនុវត្តគោលនយោបាយ

14.4_____ សហគមន៍មិនបានគាំទ្រទេ

14.5.ផ្សេងៗ ____

15. តើអ្នកគិតថាអ្វីជាការប្រឈមមុខចំបងក្នុងការអនុវត្តគោលនយោបាយអប់រំសំរាប់កុមារពិការ?

15.1_____ កង្វះនៃការយល់ដឹង

15.2_____ កង្វះថវិកា

15.3_____ មិនមានការទទួលខុសត្រូវពីគ្រូបង្រៀន

15.4_____ ខ្វះការបណ្តុះបណ្តាលសំរាប់គ្រូ និង មន្ត្រីអប់រំ

15.5_____ ខ្វះធនធាន និង សំភារៈបង្រៀន, គោលការណ៍ណែនាំសំរាប់បង្រៀន ។ល។

15.6_____ ខ្វះការទទួលខុសត្រូវពីក្រសួង និង មន្ទីរអប់រំ យុវជន និង កីឡា

15.7.ផ្សេងៗ ____

16. តើបញ្ហាទាំងនេះនឹងដោះស្រាយដូចម្តេច?

____

____

____

____

____

17. តើអ្វីជាការប្រឈមមុខចំបងក្នុងការអប់រំកុមារពិការ?

17.1_____ កុមារពិការមិនចង់ចូលរៀន

17.2_____ កុមារពិការមានអាកប្បកិរិយាមិនល្អ

17.3_____ កុមារពិការមិនមកសាលារៀន

17.4_____ គ្រូមិនមានធនធាន

17.5_____ គ្រូមិនបានបណ្តុះបណ្តាល/មានចំណេះដឹងខាងពិការភាព

17.6_____ គ្រូមិនមានពេលវេលាជួយកុមារពិការ

17.7_____ គ្រូគិតថាមានការលំបាកក្នុងការបង្រៀនកុមារពិការ

17.8_____ សិស្សផ្សេងទៀតរើសអើងកុមារពិការe

17.9.ផ្សេងៗ ____

18. តើការបញ្ហាទាំងនេះនឹងដោះស្រាយដូចម្តេច?

____

____

____

____

កំរងសំណួរសំរាប់ការស្ទង់មតិ

D.សំរាប់កុមារពិការ

គោលបំណងនៃការស្រាវជ្រាវ:

- ដើម្បីសិក្សាពីប្រព័ន្ធច្បាប់ គោលនយោបាយ និងការអនុវត្តន៍ការអប់រំកុមារពិការដោយធ្វើការប្រៀបធៀបជាមួយ និង អនុសញ្ញាអន្តរជាតិស្តីពីសិទ្ធិ ជនពិការ
- ដើម្បីសិក្សាអំពីស្ថានភាពជាក់ស្តែងនៃការអនុវត្តគោលនយោបាយអប់រំសំរាប់កុមារពិការ នៅក្នុងប្រទេសកម្ពុជា
- ដើម្បីសិក្សាស្វែងយល់ និងចង្អុលបង្ហាញពីគោលប្រតិបត្តិល្អរបស់ប្រទេសកម្ពុជា និងប្រទេសនានាដែលទាក់ទងនឹងការអប់រំ កុមារពិការ
- ដើម្បីផ្តល់នូវអនុសាសន៍សម្រាប់អ្នកកសាងគោលនយោបាយ អ្នកអនុវត្តន៍ ការងារអប់រំកុមារពិការ និង ជនពិការទូទៅ

ការណែនាំពីការសំភាសន៏:

ខ្ញុំសូមថ្លែងអំណរគុណយ៉ាងជ្រាលជ្រៅដល់ការចំណាយពេលវេលាដ៏មានតំលៃក្នុងកិច្ចសំភាន៏ជាមួយនឹងសំណួរខាង ក្រោមនេះ។ ហើយ សូមផ្តល់ចំលើយដ៏ស្មោះត្រង់របស់អ្នក ដោយមិនលាក់ទុក។ ចំលើយរបស់អ្នកនឹងយកទៅប្រើប្រាស់ដ៏សមស្រប និងរក្សាជាការសំងាត់។

ឈ្មោះអ្នកសំភាសន៏ ________________________ ថ្ងៃធ្វើការសំភាន៏: ____________________

ឈ្មោះអ្នកផ្តល់ចំលើយ ______________________ តួនាទី _________________ ភេទ _____

វ័យ ________________________ ទំនាក់ទំនងជាមួយកុមារពិការ _____________________

ភូមិ ________________________________ ឃុំ ______________________________

ស្រុក _______________________________ ខេត្ត _____________________________

ឈ្មោះសាលារៀន ____

ប្រភេទពិការរបស់កុមារពិការ:

ចលនា	ការនិយាយ	ការមើល	ពិបាកក្នុងការស្តាប់	ពិបាកផ្លូវចិត្ត	ពិបាកខាងរៀនសូត្រ	ពិបាកខាងអារម្មន៏	ពិការប្រកាច់	ពិការផ្សេងៗ

1. តើអ្នកទៅរៀនទេ? 1.1 ☐ទៅ 1.2 ☐មិនទៅ

1.1. ប្រសិនបើមិនទៅរៀន,ហេតុអ្វី?

- 1.1.1. រស់នៅឆ្ងាយពីសាលារៀន ☐
- 1.1.2. មិនមានថវិកាគ្រប់គ្រាន់ ☐
- 1.1.3. មិនមានអ្នកជូនទៅសាលារៀន ☐
- 1.1.4. គ្មានឧបករណ៍ជំនួយ ☐
- 1.1.5. គ្មានការមធ្យោបាយធ្វើដំណើរ ☐
- 1.1.6. គ្មានជំរាលនៅថ្នាក់រៀន ☐
- 1.1.7. គ្មានអក្សរស្ទាបនៅសាលារៀន ☐
- 1.1.8. គ្មានភាសាសញ្ញា ☐
- 1.1.9. មិនខ្វល់ពីការរៀននៅសាលា ☐
- 1.1.10. គ្រូមិនយកចិត្តទុកដាក់ ☐
- 1.1.11. អៀនខ្មាស់ ☐
- 1.1.12. ធ្វើការនៅផ្ទះ ☐
- 1.1.13. គ្មានបង្គន់និងទឹកស្អាត ☐
- 1.1.14. ផ្សេងៗ ____

1.2. ប្រសិនបើមិនទៅរៀន, តើអ្នកធ្វើអ្វីនៅផ្ទះ?

ហេតុផល	គូស
1.2.1. មិនធ្វើអ្វីទេ	
1.2.2. ទៅស្រែចំការ	
1.2.3. ថែទាំបងប្អូន	
1.2.4. ចិញ្ចឹមសត្វ	
1.2.5. ផ្សេងៗ	

1.3. ប្រសិនបើអ្នកមិនទៅរៀន, តើអ្នកចង់ទៅរៀនទេ? 1.3.1. ☐ចង់ 1.3.2.☐មិនចង់

ប្រសិនបើចង់, ហេតុអ្វី?

____

____

____

____

2. ប្រសិនបើអ្នកកំពុងរៀន, តើមានឧបករណ៍អ្វីខ្លះដែលបានផ្តល់អោយនៅសាលារៀន?

2.1. ជិះរាលនៅថ្នាក់រៀន ☐

2.2. ជំនួយសំរាប់ធ្វើដំណើរ ☐

2.3. អក្សរស្ទាបនៅសាលារៀន ☐

2.4. ភាសាសញ្ញា ☐

2.5. បង្គន់ និង ទឹកស្អាត ☐

2.6. ផ្សេងៗ ____

3. ប្រសិនបើអ្នកកំពុងរៀន, តើអាកប្បកិរិយាអ្វីខ្លះដែលអ្នកជួប?

កំពុងជួប	គូស
3.1.ការលើកទឹកចិត្តពីមិត្តភក្តិ	
3.2. ការគាំទ្រពីគ្រូបង្រៀន	
3.3. មានការលើកទឹកចិត្តខ្លះពីមិត្តភក្តិ	
3.4. ការគាំទ្រខ្លះពីគ្រូបង្រៀន	
3.5. គ្មានការលើកទឹកចិត្តពីមិត្តរួមថ្នាក់	
3.6. គ្មានការគាំទ្រពីគ្រូ	
3.7. មិត្តរួមថ្នាក់ធ្វើត្រាប់តាមពិការភាព	
3.8. គ្រូមិនខ្វាយខ្វល់និងកុមារពិការ	
3.9. ផ្សេងៗ	

4. ប្រសិនបើកំពុងរៀន, តើអ្នកមានអារម្មណ៍ដូចម្ដេច?

អារម្មណ៍	គូស
4.1. សប្បាយ	
4.2. មិនសប្បាយចិត្ត	
4.3. សុវត្ថិភាព	
4.4. មិនសុវត្ថិភាព	
4.5. ឯកកោ	
4.6. អៀនខ្មាស់	
4.7. ផ្សេងៗ	

5. តើសាលារៀនរបស់អ្នកមានលក្ខណៈជាសាលារៀនកុមារមេត្រីឬទេ?

5.1 ☐បាទ/ចាំ 5.2 ☐ ទេ

6. តើអ្នកត្រូវចំណាយថវិកាទេនៅសាលារៀន?

6.1. ☐បាទ/ចាំ 6.2.☐ទេ

ប្រសិនបើចំណាយ, សំរាប់អ្វី?.. ប៉ុន្មានក្នុងមួយសប្ដាហ៍? ....

7. ស្វ័យភាព និង ការជឿជាក់លើខ្លួនឯង			
ក	តើអ្នកមានសេរីភាព និង ឯករាជ្យភាពក្នុង ដូចបងប្អូន និង សមាជិកសហគមន៍ ផ្សេងទៀត ក្នុងការសំរេចចិត្តទៅសាលារៀនឬទេ?	បាទ/ចាំ	ទេ
ខ	តើអ្នកមានសេរីភាពក្នុងការជ្រើសរើសថ្នាក់រៀនដោយខ្លួនអ្នកទេ?	បាទ/ចាំ	ទេ
គ	តើអ្នកអនុញ្ញាតអោយធ្វើដំណើរជុំវិញសាលារៀនដូចសិស្សដទៃទេ?	បាទ/ចាំ	ទេ
ឃ	តើអ្នកមានអរម្មណ៍ថា មានគំនៀបពី គ្រួសារ គ្រូបង្រៀន និង សិស្សដទៃ មិនអោយអ្នកទៅរៀនឬទេ?	បាទ/ចាំ	ទេ
សរុប ____			
៨. សេចក្ដីថ្លៃថ្នូរ			
ក	តើអ្នកមានអារម្មណ៍ថាត្រូវបានគេគំរាមកំហែងទេនៅក្នុងសាលារៀន?	បាទ/ចាំ	ទេ
ខ	តើអ្នកមានអារម្មណ៍ថាមានសុវត្ថិភាពទេនៅសាលារៀន?	បាទ/ចាំ	ទេ
ឃ	តើពីពេលមុនអ្នកត្រូវបានគេសើចចំអកទេ?	បាទ/ចាំ	ទេ

សរុប ________________________________			
9. មិនរើសអើងនិងស្មើភាពគ្នា			
ក	២ ឆ្នាំកន្លងមក តើអ្នកធ្លាប់មានការលំបាកក្នុងការទៅសាលារៀនទេ?	បាទ/ចាំ	ទេ
ខ	តើអ្នកបានទទួលសិទ្ធិ និង ការគាំទ្រស្មើគ្នាពីគ្រូបង្រៀនឬទេ?	បាទ/ចាំ	ទេ
គ	តើអ្នកចែកឯកសារជាមួយសិស្សដទៃទៀត ក៏ដូចជាសិស្សដទៃទៀតចែកឯកសារជាមួយសិស្សដទៃទៀតដែរ?	បាទ/ចាំ	ទេ
សរុប ________________________________			
10. ការចូលរួម, ការដាក់បញ្ចូល និង ការបង្កលក្ខណៈងាយស្រួល			
ក	តើអ្នកបានចូលរួមរៀនក្នុងកម្មវិធីផ្សេងៗ ដូចសិស្សដទៃទេ?	បាទ/ចាំ	ទេ
ខ	តើអ្នកអង្គុយរៀនតែម្នាក់ឯងឬជារៀងរាល់ថ្ងៃ?	បាទ/ចាំ	ទេ
គ	តើសិស្សដទៃទៀតធ្លាប់ជួយអ្នកទេ?	បាទ/ចាំ	ទេ
ឃ	តើអ្នកបានចូលរួមក្នុងសកម្មភាពនានា ដូចជាលេងល្បែង, ច្រៀង,អង្គុយលេង... ដូចសិស្សដទៃទៀតទេ?	បាទ/ចាំ	ទេ
សរុប			
11. គោរពភាពខុសគ្នា			
ក	តើគ្រូរបស់អ្នកបានប្រើសំភារៈបង្រៀនទេ ដើម្បីអោយអ្នកយល់មេរៀន?	បាទ/ចាំ	ទេ
ខ	តើគ្រូរបស់អ្នកធ្លាប់មកជួបអ្នកដើម្បីលើកទឹកចិត្តអោយប្រឹងរៀនទេ?	បាទ/ចាំ	ទេ
គ	តើគ្រូរបស់អ្នកធ្លាប់ជួយជាជំនួយក្នុងការពន្យល់មេរៀនដល់អ្នកទេ?	បាទ/ចាំ	ទេ
សរុប ________________________________			

12. តើអ្នកមានសំណូមពរអ្វីដើម្បីធ្វើអោយស្ថានភាពនេះកាន់តែប្រសើរឡើង?

____

____

____

____

____

____

____

____